

De goddelijke naam en titels

door A. E. Knoch

Dit artikel werd hier geplaatst met toestemming van
[©Concordant Publishing Concern](#)
en mag niet zonder toestemming van deze worden overgenomen
in druk of op het internet.

Index.

[Deel1: AL](#)

[Deel2: Alue](#)

[Deel 3: Alueim](#)

[Deel4: De Naam der Namen](#)

[Deel5: De Ware Drie-eenheden](#)

Deel 1 - AL

Al, de Onderschikker.

Wat kan er van groter belang zijn dan "God" te kennen? Hiertoe zouden we niet alleen bekend moeten zijn met zijn *tijd*Naam, IEUE, maar ook met Zijn belangrijkste *titel*, Aleim, die ons vertelt van Zijn *hoofdactiviteit* tijdens de eonen. In onze Bijbels wordt het vertaald met "God", een niet gedefinieerde benaming die ons niet geheel vertelt over wat Hij aan het *doen* is, ondanks het feit dat Zijn *titel* in duizenden contexten voorkomt, en het begrip van *onderschikking* van vitaal belang is om elk ervan volledig te kunnen verstaan. Het probleem schijnt te zijn dat, in de moderne talen, we "God" niet gebruiken voor *Zijn activiteit*, zoals wel het geïnspireerd origineel, maar veel meer als een voorwerp van *verering door anderen*.

Bij het kennismaken met een ander persoon, wensen we eerst hun naam en *titel* te weten, of hun beroep. Als die onjuist zijn, dan is het een hindernis op weg naar een helder begrip van wie of wat ze zijn. Net zo is het met de Godheid. Maar in onze populaire versies geven Zijn Naam en belangrijkste *titel* de feiten niet goed weer. Een van zijn minder belangrijke titels, Heer, wordt weergegeven in plaats van Zijn *tijd*-Naam, IEUE, ZAL-zijnde-was. Een naam die Hij nooit heeft genoemd, *verering* uitdrukkelijk, werd verwisseld met Zijn *hoofd-activiteit*, *onderschikking*. Zowel Zijn Naam als *titel* zijn triaden, uitdrukking van drie onderscheiden ideeën: I-EU-E in de *tijd*, AL-e-im in *wilsuiving*, Naartoe-Onderschikker-s; maar zo'n onderscheid is niet mogelijk in "Heer" of "God"! Hoe kunnen we zo nauw met Hem bekend raken als we verlangen, als we met Hem bekend worden gemaakt onder een misleidende Naam en als Zijn *activiteit* verkeerd wordt weergegeven?

Het zou onze lezers kunnen helpen als ze onze verdere studie zouden volgen door de volgende formule in hun gedachten te fixeren, of er naar terug te gaan wanneer we iedere variatie nader bekijken:

AL-(U)E-IM

ONDERSCHIK-(ING)-NAARTOE-(meervoud)

AL	ONDERSCHIKKER	AL, allen naar Zichzelf
ALE	NAARTOE-ONDERSCHIKKER	AL, allen naar de Zoon
ALUE	NAARTOE-ONDERSCHIKKER	De Zoon, allen naar AL
ALEIM	NAARTOE- ONDERSCHIKKERS	Zonen, velen naar de Zoon

Als Hij *Koning* wordt genoemd, ontvangen we een helder idee van Zijn activiteiten, want er zijn menselijke koningen wier taken de Zijne weerspiegelen. Hij wordt

vaak "Adun" genoemd, of Heer. Ook dit geeft een specifieke aanwijzing voor Zijn taak, want er zijn vele mensen die heer zijn. Zijn andere titels, zoals Allerhoogste, Algenoegzame, Redder, Rechtvaardiger, Verzoener, etc., zeggen ons welke rollen Hij speelt in de tragedie van de eonen. Maar "God" is erg vaag, zelfs wanneer we lezen over de *wil* van God. Hoe helder is daar tegenover de wil van AL, de *Onderschikker*! Het roept de grote waarheid in gedachten dat, tijdens de eonen, Hij, door Zijn Zoon, het al naar Zichzelf *onderwerpt*, want dat is Zijn methode om Alles in allen te worden, bij de voleinding(1Kor. 15:28).

Laten we dan, voorzichtig, de geïnspireerde uitdrukkingen onderzoeken die Hij in Zijn Woord gebruikt om ons te vertellen van Zijn hoofd-activiteit. Naast Zijn Naam, IEUE, komen de drie vormen AL, ALUE en ALEIM vaker voor dan welke term dan ook die aan Hem gewijd is in Zijn Woord. De stam, die de centrale betekenis uitdrukt, is AL, twee van de eenvoudigste en meest muzikale geluiden in welke taal dan ook.

De term "God", hoewel die als titel faalt in het weergeven van de ware betekenis, komt in zo veel heilige en plechtige verbindingen voor in de Bijbel, dat we haar niet graag geheel willen laten vallen. Deze contexten, zoals "God is liefde", hebben haar een geheiligde stralenkrans gegeven, hoewel het er niet aan toekomt om haar wezenlijke waarde uit te drukken, zodat we er niet onderuit komen om haar voorlopig te gebruiken. We zullen daarom proberen het te verbinden met de ware titel door beide tegelijkertijd te gebruiken totdat de kostbaarheid en kracht van de juiste benaming er deel van gaat uitmaken. We zullen Hem *God, de Onderschikker, of onze Onderschikker God* noemen. Niets is meer nodig in deze ontaarde dagen, dan Zijn soevereine wil en onze onderschikking aan Hem te (h-)erkennen.

Beschikker of Onderschikker?

Beschikker werd door ons, vele jaren geleden, voorlopig gekozen als de meest benaderende betekenis van AL, de titel van de Godheid, gewoonlijk vertaald met "God". Sindsdien zijn we alert gebleven om een nog betere uitdrukking te vinden. Onze lange ervaring met vertalen, en speciaal met het maken van een Hebreeuwse lexicon waarin iedere stam en tak haar eigen onderscheiden gelijkwaardige Engelse vertaling heeft, scheen deze vertaling te bevestigen. Ze wordt niet alleen voor de Godheid gebruikt, maar ook voor *hertenbokken* en *rammen*, want zij nemen de positie van beschikker in binnen hun soort, en ook voor mensen, die de King James meerdere malen "judges"(- richters) noemt (Ex. 21:6; 22:8,9). Nu we echter de index op ons kaartstelsel van iedere Hebreeuwse stam en haar takken voltooid hebben, met de best benaderende gelijkwaardige Engelse woorden, zijn we voorbereid om onze bevindingen nog grondiger te testen.

Terwijl we nadachten over deze titel, trof het ons dat de principiële titel bij de aanvang van de schepping en doorheen de eonen in overeenstemming zou moeten zijn met Zijn doelstelling bij hun voleinding. Dan zal Hij gekend zijn als Degene Die allen heeft *onderschikt*(1Kor. 15:27). Opdat Hij over al zijn weerbarstige schepselen kan *beschikken*, moet Hij inderdaad hun Beschikker zijn. Maar aangezien de Schrift nadrukkelijk de stam *onderschik* gebruikt aan het einde, is deze uitdrukking zelfs nog beter geschikt om de betekenis van deze titel over te brengen dan Beschikker. De mensheid, in Zijn gelijkenis, *onderschikt* de schepselen onder haar op aarde, meer dan dat ze hen een plaats geeft. De letterlijke

betekenis van *onderschikken* in het Grieks is: STEL-ONDER, wat hiermee overeen komt en ook met de Griekse titel, *Theos*, de PLAATSER, wat wordt gebruikt voor het Hebreeuwse Al-e-im in latere openbaring.

De vroege heiligen, die de Griekse Septuagint gebruikten, hadden een grote voorsprong op ons, want de titel die zij gebruikten voor de Godheid had de nadrukkelijke betekenis van *Plaatser*, wat dicht overeenkomt met het Hebreeuwse *Onderschikker*. Iemand die de macht heeft om iedereen op z'n plaats te zetten, moet ze onderschikt hebben aan Zijn wil. Het voortdurend gebruik van deze naam zou ze bij herhaling er aan herinneren dat, op den duur, als de eonen voorbij zijn, Hij al Zijn schepselen op hun juiste plaats zal zetten.

De grondregels van concordant vertalen echter staan ons niet toe de stam ONDERSCHIK voor AL te gebruiken, als die ook nodig is voor enig ander geïnspireerde uitdrukking. Maar nu we de hele concordante woordenschat voor ons hebben in alfabetische volgorde, weten we dat ONDERSCHIK niet wordt gevraagd voor welke andere stam dan ook. Nu we het een grondige beproeving hebben gegeven, zullen we overstappen van BESCHIKKER naar ONDERSCHIKKER. Dit zal worden gebruikt in de uniforme, letterlijke sublineaire vertaling. In de concordante versie echter, zal het gebruik van Aleim in aanvang onpraktisch en beledigend zijn, daarom zal het getranslitereerd worden zoals de namen, en uitgelegd in de Introductie.

AL betekent Onderschikker, Die *geest* is.

Alue is de Naartoe-Onderschikker, aan Wie deze *geest* is gegeven om anderen *aan* Hem te onderschikken.

Aleim is dezelfde *geest* van AL, niet alleen werkend in de Naartoe-Onderschikker, maar ook in alle anderen aan wie deze is toebedeeld. Deze zijn de Naartoe-Onderschikkers. *Eén geest* is werkend in velen, om zo de onderschikking van allen te bewerken.

Het zal ons niet moeten verbazen als we ontdekken dat de gehele geschiedenis van de mensheid doortrokken is met de gedachte van onderschikking, of dat Hij de titel van Onderschikker doorheen de eonen zou dragen, want onmiddellijk nadat ons is verteld dat de *mensheid* gemaakt was in Zijn *beeld*, met Adam als haar hoofd, wordt gezegd dat deze gelijkenis bestaat uit het heersen over vis, vogel en beest (Gen. 1:26). Dit wordt met nadruk herhaald. De mensheid moest niet alleen in aantal toenemen en de aarde vullen, maar deze *onderwerpen* en er over *heersen* (Gen. 1:26,28). Mensen zijn onderschikkers, net als de Godheid, want door hen heen zal Hij Zich als zodanig openbaren aan de andere schepselen in het universum. Dit verlichtende feit wordt ons voortdurend voorgehouden wanneer we Zijn ware titel, Aleim, gebruiken. Maar we kunnen nauwelijks zeggen dat we *goden* zijn! Alle mensen zijn, als afstammelingen van Adam, onderschikkers. Zo zijn alle zonen Gods, maar zij onderschikken niet naar zichzelf, maar naar *Hem*.

In de Hebreeuwse transliteratie hebben de *ongeïnspireerde* masoretische punten, die de plaats hebben overgenomen van de geïnspireerde klinkers (a,e,i,o,u), een niet te tolereren verwarring veroorzaakt. In Young's concordantie bijvoorbeeld, heeft men, in plaats van de AL uit de oude tekst, EL. Dit is gewoonlijk ook het geval in de King James Authorized Version. De naam Om-nu-al (MET-ONS-ONDERSCHIKKER) spellen zij zowel Immanuel (Jes. 7:14; 8:8), en Emmanuel (Matt.

1:23), twee letters gebruikend, de I en de E, voor de Hebreeuwse O. Wij zullen in onze kantlijn de geïnspireerde klinkers geven zoals ze daar stonden voordat de rabbijnen ze vervingen door hun punten, Om-nu-al.

We hebben vrijwel allemaal, net als de Joden in de tijd van Jezus' rondwandeling, het vastgenagelde idee dat de titel die we op de Godheid toepassen alleen voor Hem gebruikt mag worden. Als het betrekking heeft op een voorwerp van verering, tenzij het een valse god betreft, zou het nooit voor welk schepsel gebruikt mogen worden. De Joden protesteerden zelfs krachtig toen onze Heer zei dat Hij Gods Zoon is (Joh. 10:31-38). Zijn antwoord aan hen zou beslissend moeten zijn. *De goddelijke titel, Onderschikker, mag worden toegepast op allen tot wie het woord van God komt.*

Dit kan niet waar zijn van "God", want daar wordt veel te veel onder begrepen. Het is alleen wanneer we de juiste *betekenis* begrijpen van de term zoals die in het originele Hebreeuws staat, dat het bevat kan worden. Zoals aangetoond duidt de stam AL ONDERSCHIK aan. Daardoor is de Allerhoogste de *Onderschikker*, de Zoon (*Alue*) is de *Naartoe*-Onderschikker, en de mindere Zonen die dit doen, *Aleim*, zijn *Naartoe*-Onderschikkers. Zij zijn geen "Goden".

Dat mensen *Naartoe*-Onderschikkers kunnen zijn, wordt duidelijk aangetoond door het antwoord van onze Heer aan hen die Hem probeerden te stenigen, omdat Hij, Mens zijnde, Zichzelf "God" maakte. Hij zei:

" Is er niet geschreven in uw wet: Ik heb gezegd: Gij zijt goden?
35 Als Hij hen goden genoemd heeft, *tot wie het woord Gods gekomen is*, en de Schrift niet kan gebroken worden, 36 zegt gij dan tot Hem, die de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert, omdat Ik heb gezegd: Ik ben Gods Zoon?

(Joh 10:34-36; Psa.82:6)

De Schrift kan niet worden gebroken, dus ook niet de term "god", (of beter *Naartoe*-Onderschikker), zelfs ofschoon *Onderschikker* wordt gebruikt voor de allerhoogste Onderschikker van allemaal, *kan het, en zou het zelf moeten, worden gebruikt bij allen doorheen wie Hij werkt*, speciaal de Ene Die onze Redder en Heer is, door Wie de onderschikking van de gehele rest zal worden bereikt (1Kor. 15:28).

De Twee-en-Tachtigste Psalm

Daar onze Heer naar de 82e Psalm verwees voor de waarheid in deze, is het goed dat wij er een studie van maken door de twee belangrijkste Engelse versies met elkaar en met het Hebreeuws, in een concordante versie, te vergelijken. De onverenigbaarheden binnen beide en de verschillen zouden de meest ongeleerden onder ons nog moeten laten zien dat we op dit gebied (het onderwerp van deze studie;WJ) geen vertrouwen in deze versies kunnen hebben. Aangezien het probleem van het overdragen van deze titel zo moeilijk is, en een serieuze contrôle van de belijdenissen van het Christendom moet inhouden, en wijzelf vinden het bijna onmogelijk zover te breken met traditie als we verlangen, zullen we streven niet over-kritisch en censor-achtig te zijn, want we willen niet beschadigen, maar

helpen. In deze concordante versie van de Psalm zullen we zowel de Hebreeuwse titel en haar vertaling gebruiken, de een in de tekst en de ander in de kantlijn plaatsend, zodat de waarheid duidelijk moge worden.

Psalm 82

Een Psalm. Van Asaf(voor een bijeenkomst)

Joh. 10:31-38)

1. Aleïm is gesteld in de bijeenkomst van AL.
Onder de Aleïm oordeelt Hij.

Naartoe-Onderschikkers
Onderschikker
Naartoe-Onderschikkers

2. Tot wanneer zullen jullie oordelen met ongerechtigheid
en partijdig zijn voor de bozen?

sela (pauze)

3. Herkleed de arme en de wees:
schenk recht aan de nederige en de behoeftige.

4. Verlos de arme en hen die zonder zijn:
geef redding hen uit de hand van de boosaardige."

5. (Zij weten niet,
noch begrijpen zij,
in duisternis wandelen zij.
alle grondvesten van de aarde glijden weg).

6. Ik Zelf heb gezegd: "Jullie zijn Aleïm
en jullie zijn allen zonen van de Allerhoogste.

Naartoe-Onderschikkers

7. Toch zullen jullie sterven, net als de gewone mensheid
en net als ieder ander van de hoofden zullen jullie vallen.

8. Staat op, Aleïm! Oordeelt de aarde!

Want het zijn jullie zelf die het lotdeel van alle volkeren
zullen hebben."

Naartoe-Onderschikkers

De Twee Versies

De schrijver gebruikt hier de King James Authorized Version. U kunt uw Nederlandse Statenvertaling of NBG uit 1951 gebruiken. U zult zien dat beide dezelfde problemen hebben als de KJAV; vertaler

De King James A.V. keert de procedure om, zodat *God* in de bijeenkomst van de *machtigen* staat! In de volgende regel *oordeelt* Hij onder de *goden*! Welke aardse rechter zou *staan* in een bijeenkomst?

De eerste maal dat het voorkomt in deze Psalm is het in het *meervoud*. Zij maken het *enkelvoud*, "God". De tweede is in het *enkelvoud*, zij maken het *meervoud*: "machtigen". De derde is precies als de eerste, dat ze weergeven met "God". Maar deze keer maken ze "*goden*" van!

De "Revised Standard Version"(R.S.V.) heeft een zeer vrije weergave: "God heeft Zijn plaats ingenomen in de goddelijke raad!" Dit is wel dichter bij de betekenis, maar zij stappen over naar "goden" in de tweede regel. In het eerste vers hebben beide versies het enkelvoud: *God*, hoewel het dezelfde vorm is als *goden* in het tweede. Het is niet plezierig om op deze zaken te wijzen. Het is echter noodzakelijk er naar te verwijzen, opdat niet iemand deze versies zou gebruiken

om ons huidig onderzoek te controleren, en ons zou afwijzen zonder het origineel zelf te raadplegen.

Wanneer we de ware betekenis leggen op de twee vormen die hier worden gebruikt, Onderschikker en Naartoe-Onderschikkers, dan wordt hun verhouding tot elkaar helder en de een werpt licht op de ander. Om mee te beginnen, het hoofdonderwerp van de Psalm is *onderschikking door middel van gericht*. Dit verklaart waarom de titels zo vaak er in voorkomen. Maar het gericht wordt niet *direct* uitgeoefend door de allerhoogste onderschikker, maar door middel van de ondergeschikte onderschikkers. In het begin richt de Allerhoogste Onderschikker *hen*. Op het einde is aan *hen* het richten van de *aarde* overgedragen.

Het punt van discussie hier is dat we twee onderscheiden soorten "goden" hebben! Deze zijn zodanig verborgen in de K.J.A.V., dat het zeer misleidend is; want daarin, in aanvang, hebben we God Die de goden richt en aan het eind Zichzelf opdraagt de aarde te richten! Wanneer we concordant vertalen, dan richt God, ofwel de Allerhoogste Onderschikker, de Naartoe-Onderschikkers. *Hij* is het Die *hen* opdraagt aan het einde de aarde te richten. Dit maakt de zaak verstaanbaar en bevestigt de aan hen gegeven titels. Het ruimt de gebruikelijke problemen uit de weg door twee klassen "goden"(of: onderschikkers) aan te tonen: AL, de Enig Allerhoogste, en Aleim, de velen die falen hun functie te vervullen. Een andere, de Zoon (Alue - de Naartoe-Onderschikker) Die hier niet wordt genoemd, zal wel slagen in het onderschikken van allen, bij de voleinding(1Kor. 15:24,25).

De Zoon in de plaats van Naartoe-Onderschikker Maar onze Heer zei dat Hij een Zoon is, niet een Naartoe-Onderschikker. Waarom veranderde Hij dat? Hierin zit een zeer kostbare waarheid. In de Mozaïsche bediening van minderjarigheid, waren de geroepenen onderworpenen en slaven. De uitdrukking Vader werd vrijwel nooit gebruikt in verband met de Godheid, behalve in twijfelachtige verbanden. Eens vroeg AL:

"*Indien* Ik nu een vader ben, waar is de eerbied voor Mij?"
(Mal. 1:6;NBG)

Alleen zij die Zijn geest ontvangen dienden niet als slaven, maar als zonen. God zendt de geest van Zijn *Zoon* in onze harten, waardoor we uitroepen "Abba, Vader!" In geest zijn we al voorbij de eonen getransporteerd, wanneer AL Zelf niet langer de Onderschikker, maar de *Vader* van allen zal zijn. Allen die Gods geest hebben zijn niet slechts gezagsdragers in de goddelijke regering, maar zonen in de familie van de Vader. Zoonschap omsluit en verheft onderschikking. De Naartoe-Onderschikkers van de eerste regel, zijn de zonen van de tweede.

De vraag wie deze Aleim waren, zal later volledig worden bekeken. Laat het volstaan dat ze precies dat waren wat deze Psalm te kennen geeft: mannen in Israël, "judges" genaamd in de A.V.(maar "God" in Ex. 21:6; 22:8; 22:9 in de RSV), die uitspraak deden over de onderschikking van dienstknechten en sociale overtredingen. Ze worden vaak genoemd in Deuteronomium (1:16; 16:18; 17:9,12; 19:17,18; 21:2). Daarnaast moeten we ook denken aan de koningen en alle anderen aan wie het volk van Israël onderschikt was.

Er zijn andere passages waarin beide, AL (de Onderschikker) en Aleïm (de Naartoe-Onderschikkers) naast elkaar voorkomen. Toen hij terugkwam in Kanaän zette Jakob een altaar op bij Sichem en noemde het AL-Alei-Ishral, de Onderschikker van de Naartoe-Onderschikkers van Israël (Gen. 33:20). De belangrijkste vertalingen proberen niet het te vertalen, maar geven het weer als El-Elohe-Israel. In Jozua 22:22 heeft de A.V. "God of gods" (NBG: God der goden), maar de R.S.V. veranderde dit in "De Machtige, God" om zodoende de duidelijke gevolgen van de A.V. versie te ontlopen. In Dan. 11:36 geeft de A.V. het opnieuw weer als "God of gods" (God van goden). Hier echter hebben de latere revisors het niet veranderd. Een zeer interessante inconsequentie kunnen we vinden in Jesaja 46:9. "Ik ben God en er is geen ander: Ik ben God, en er is niemand zoals ik." Dit schijnt regelrecht de waarheid tegen te ontkennen. Maar kijken we naar het Hebreeuws, dan vinden we dat het eerste negatieve *ain* is (nee), het tweede is *aphs* (enige). Dit wordt elders in de A.V. met *maar*, *niettegenstaande*, *althoewel*, *naast* vertaald. Waarom niet hier? In de Concordante Versie is het vertaald met:

"want Ik ben El en er is geen andere Elohim en er is niemand zoals Ik!"

Dit toont aan dat *alleen* de Naartoe-Onderschikkers zijn zoals Hij is, en dat bevestigt hetgeen we proberen te onderwijzen.

Deze onverenigbare weergaven zouden ons moeten laten zien dat de hoogste geleerdheid het spoor bijster is om deze passages correct weer te geven, waardoor ze overeenkomen met de theologische traditie. Het is hopeloos om daar nog hulp te zoeken.

De Joodse rabbijnen die de Schrift in het Grieks vertaalden, vonden in deze taal een term voor de Godheid die nauw overeenkomt met de Hebreeuwse Onderschikker. Het was *Theos*, wat *Plaats* betekent. *Onderschik* is in het Grieks ONDER-STEL, en *Plaats*, *Theos*, is het Griekse woord dat zij kozen voor God. In het dagelijks gebruik zal er weinig verschil tussen beide zijn, want we kunnen beide in vele contexten gebruiken, met vrijwel dezelfde betekenis. Hoe dicht *Plaats* Onderschikker benadert, mag gezien worden in het volgende (1Thess. 5:9): "NIET PLAATSTE ONS DE PLAATSER (God) NAAR BINNEN IN TOORN". Dat wil zeggen: "want God bestemde ons niet tot toorn!" Net zoals de Onderschikker controleert de *Theos* het lot van stervelingen. Daarom waren de vroege gelovigen, die meestal Grieks lasen, ja zelfs de Grieken van vandaag, in dit opzicht zeer bevoorrecht boven ons, die een vreemde taal gebruiken. Dus, anders dan bij IEUE, stemmen Hebreeuws en Grieks nauw overeen als het over AL en de daarvan afgeleide vormen gaat. *Maar ze maken er geen onderscheid tussen!* Het schijnt dat deze kennis al zeer vroeg verloren is gegaan. Maar het is duidelijk dat de term "Zoon" en "zonen" de plaats inneemt van de Naartoe-Onderschikkers, zodat deze niet nodig zijn in de geïnspireerde tekst van de latere Schriften.

Zelfs in het Hebreeuws liepen Naartoe-Onderschikkers samen op met zonen (Psalm 82:6). Deze nu vervangen de "Naartoe". Onze Heer was zeker een Naartoe-Onderschikker, maar Hij eiste deze titel niet voor Zichzelf op. Hij zei: "Ik ben Gods Zoon" (Joh. 10:36; NBG). Hoe verhelderend is dit, wanneer we bedenken dat, als allen onderschikt zijn, de Onderschikker verandert in *Vader*. Wanneer allen door middel van de heilige geest onderworpen zijn, dan wordt de Onderschikker *Vader*

en zal onderschikking omgevormd worden in *zoonse* gehoorzaamheid. Dit alles is in harmonie met de genade die kwam door Jezus Christus. Al-e-im is in de latere Schriften vervangen door het wat mildere *Plaatser*, en de Naartoe-Onderschikkers door *Zonen*, in afwachting van de voleinding, wanneer er in het geheel geen Onderschikkers meer zullen zijn(zelfs niet "God"), maar Hij Vader en zij Zijn zonen zullen worden.

AL, DE INHERENTE GODHEID

Aan de volkeren, die geen openbaring van de Godheid hadden zoals die aan de Hebreëën was gegeven, gaf Paulus in Athene (Hand. 17:22) een geïnspireerde uiteenzetting die de basis zou moeten zijn voor alle theologie die bedoeld is voor hen die buiten het gebied van Israël zijn. Hij begint met hen hun eigen bevestiging van hun onkunde te citeren. Hij onthult voor het eerst de Godheid als de *Schepper* van de heersende orde waarin ze zichzelf bevinden, alles inbegrepen. Dit omvat de schepping van het materiële universum en haar ontwikkeling, zoals gevonden in de Hebreeuwse openbaringen, en geeft reden voor haar bestaan en geschiedenis. Dit maakt Hem de Meester of Heer van hemel en aarde. Deze positie en macht was Hem niet *van buitenaf* gegeven, maar komt *van binnen uit*.

Wij, de volkeren, zouden met intense belangstelling deze definitie van de "Onbekende God", zoals Hij door Paulus aan de Atheners werd gegeven, moeten overwegen. Zijn eerste punt is eenvoudig. De Godheid Die de wereld, en al dat er in is, schiep, is *inherent(onlosmakelijk)* met hemel en aarde verbonden. Hij kan niet worden beperkt tot een specifieke plaats, maar is aanwezig *in al Zijn werken*. Hij had speciale verblijfplaatsen te midden van Zijn volk, Israël, maar zij dienden alleen als lesvoorbeelden. Hij kan niet worden beperkt tot een tempel, maar vult het hele universum. Op die manier *is Hij dichtbij allen*. Hij overstijgt verre de benauwde gedachte van een "persoon" die altijd beperkt is tot tijd en ruimte, hoewel Hij zelfs de meest intense "persoonlijkheid" bezit. Een enkel "persoon" kan niet dichtbij ieder mens op aarde zijn. Zij die naar Hem rondtasten hoeven niet naar het einde der aarde te reizen, of naar de hoogten van de hemelen te gaan, maar ze kunnen Hem zonder enige beweging vinden(Hand. 17:22-31).

LEVEND IN HEM

Alle leven, beweging en bestaan is in de Godheid. Hij alleen voorziet in de vitaliteit, kracht en het pure bestaan dat het onze is. Zonder Hem kon ik zelfs deze zin niet afmaken met een punt. Het is hetzelfde leven als wat in Hem was voordat het werd geschonken aan Adam, en het blijft het Zijne en verbindt het menselijk ras nauwer met Hem dan enig ander deel van Zijn schepping. Zelfs de oude dichters hadden een intuïtief vermoeden van deze waarheid(Hand. 17:28). Maar deze basis band, de geest, die de mensheid door middel van het leven verenigt met haar Schepper, verkregen van Hem door haar oorspronkelijke voortbrenger, is op geen enkele wijze zo nauw als de geest die zij ontvingen die het evangelie van Zijn Christus geloven en opnieuw met Hem verenigd zijn door het offer van Zijn Zoon. Dan wonen we niet alleen in Hem, maar *neemt Hij* ook Zijn intrek *in ons*. Dit is de sleutel tot de titel Naartoe-Onderschikkers.

In de omvangrijke openbaring die via Mozes aan de Besnijdenis werd gegeven, werd de relatie van de Onderschikker meer dan volledig uiteen gezet. De Schepper wordt geïntroduceerd als de Onderschikker Die Zijn wil uitwerkt door het herstellen van de schepping, met een uitzicht op het uiteindelijk ontvangen van *ongedwongen* verering en aanbidding door Zijn schepselen bij de voleinding. Om dit te bereiken maakt Hij de mensheid ook onderschikkers van de lagere schepselen, om op die zeer praktische manier aan te tonen wat *Zijn* plaats is in de eonische tijden.

Niet alleen is de onbekende Onderschikker de universele Maker en onlosmakelijk verbonden Heer, maar Hij is dat, overeenkomend met dit, in het bijzonder op het oppervlak van de aarde. Hij maakte alles uit Zichzelf, net als Hij uit één man alle volkeren maakte met hun heren en onderworpenen, en zodanig het onderscheid maakte van de tijd en de einden van het heelal, opdat zij een inspanning zouden doen om Hem te vinden, want het ontbrak ze aan het geestelijk waarnemingsvermogen dat hen verzekerd zou hebben van Zijn onlosmakelijke verbondenheid, overal. Buiten Hem is er geen Bron van leven, of macht, of beweging, of zelfs bewust bestaan.

In het Christendom, dat zich de orakels heeft toegeëigend die slechts voor de kindertijd van het ras bestemd waren, is de goddelijke onlosmakelijkheid vrijwel geheel genegeerd. Net als in Israël verbannen zij God uit Zijn universele huis en proberen ze Hem te beperken tot de hemel, of tot heilige tempels of heilige plaatsen op aarde. Dit benauwde idee zou geen plaats mogen hebben in de huidige geestelijke bedeling van volwassenheid. Rond deze tijd kondigde Paulus de grootste verandering aan die ooit heeft plaatsgevonden in de geestelijke geschiedenis van de mensheid: de *nieuwe schepping*. "*Het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.*" (2Kor. 5:17; NBG) Het Christendom is hiervoor doof en blind, en dringt aan op het teruggaan naar de primitieve openbaringen van voor het plaatsvinden van deze, nu geestelijke, schepping, midden in Paulus' bediening.

Ze proberen Hem te dienen met hun handen, in plaats van met hun harten. Ze (h-)erkennen Hem niet als de grote Gever, terwijl hun leven zelf en hun adem, samen met alles wat ze hebben, een gift is uit Zijn schatkamer. Laten we ons in ieder geval bekend maken met de primitieve onthullingen, maar het feit erkennen dat ze voorbij en slechts enigma's zijn (1Kor. 13:12) en alleen op hen *toegepast* moeten worden aan wie ze door de Onderschikker werden geschonken. Maar deze titel van Onderschikker was al vanaf het prille begin van kracht, lang voordat Israël ten tonele kwam, en het hele ras was onder de Onderschikker, net zoals vandaag, dus is de titel vandaag net zo van kracht als ooit tevoren. Ze wordt voortdurend gebruikt, als *Plaatser*, in de speciale onthulling die via Paulus aan het menselijk ras werd gegeven.

"DE EEUWIGE GOD"

Deze uitdrukking is de bron van veel misverstand, want zowel "eeuwige" als "God" zijn misleidende termen. Een meer sluitende vertaling zou zijn: *de eonische Onderschikker of -Plaatser*. Dit is in volledige harmonie met de rest van de openbaringen. Een veelvoud van passages toont elders aan dat de eonen *niet* "eindeloos" zijn; toch maakt deze uitdrukking ons terughoudend om hun getuigenis

te aanvaarden vanwege ons wazig begrip van "God", alsof het geen vaststaande betekenis zou hebben. Zodra we eenmaal gaan inzien dat deze titel beperkt is tot Zijn huidige activiteit als de Onderschikker, dan zal deze zinsnede overeenkomen met de gehele rest, door de eonen te laten sluiten bij de voleinding. Als allen onderschikt zullen zijn, dan zal het karakter van Zijn heersen veranderen van Onderschikker naar Vader en zal de titel niet langer passend zijn, maar eerder misleidend. Ook zal de titel van "Naartoe-Onderschikker" niet meer slaan op de Zoon, of op hen die met Hem verbonden waren in het onderwerpen van het al aan de Almachtige, want hun werk zal zijn volbracht. Dit zal niet meer hun functie zijn.

Bij het afsluiten van de eonen zullen allen onderschikt zijn. *Een Onderschikker is dan niet meer nodig*, wanneer Hij, als Vader, Alles in allen is. We hebben best wel begrip voor hen die, terug redenerend vanuit de gebruikelijke weergave van Paulus' zin in Romeinen 16:26, "de eeuwige God", er op staan dat eonisch eindeloosheid *moet* betekenen. Maar zodra ze de betekenis van "God" leren kennen, Plaatser of Onderschikker, dan vereist gezond denken dat het niet eindeloosheid *kan* betekenen, want aan het eind houdt Hij op met onderschikken en wordt Hij de Vader, aangezien allen dan onderschikt zijn(1kor. 15:24-28), net als tevoren de heiligen.

DE HOOGSTE ONDERSCHIKKER

De eerste maal dat deze titel voorkomt is bijzonder bruikbaar en van belang(Gen. 14:18).

"Melchisedek[Rechtvaardig-Koning], de koning van Salem[Vrede], bracht brood en wijn; hij nu was een priester van God, de Allerhoogste[AL Oliun]."

Zelfs de King James A.V., met z'n "Most high God" toont hiermee aan dat er andere "Goden" of Onderschikkers moeten zijn.

Er was juist een grote confederatie van volkeren geweest die geprobeerd had al de andere te *onderwerpen* aan hun heerschappij. Na eerst veel succes te hebben gehad, komen ze nu in conflict met Abraham, die dit zelfde in de toekomst zou doen door Zijn Zaad. In afwachting van deze eindoverwinning *onderwierp hij hen*. Maar hij handelde in onderschikking aan de Hoogste Onderschikker, wiens priester Melchizedek was, die tot hem was gezonden om hem te zegenen. In een poging de positie van de Onderschikker te midden van zo vele onderschikkers vast te stellen, wordt Hij de allerhoogste van hen allen genoemd.

Hoewel de korte titel AL slechts zo'n 250 maal voorkomt, wordt ze veelvuldig gebruikt als een deel van een naam, zoals bijvoorbeeld Ezechi-AL en AL-ia(Elia;WJ). Daar het alleen onderschikker betekent, hoeft het niet altijd op de Allerhoogste te wijzen.

Hopend dat deze studie de kracht van AL heeft opgehelderd, zullen we nu de volgende vorm, AL-u-e, gaan bezien, Degene Die Naartoe-Onderschikkend-is, ofwel de Naartoe-Onderschikker.

Het simpele feit dat er een *Allerhoogste* Onderschikker is, houdt in dat er één of meerdere onderschikkers moeten zijn die niet zo hoog zijn als Hij. Het laat ook zien dat de meervoudsvorm niet een "majesteitsvorm" is, want het *enkelvoud*(AL) is reeds *Allerhoogst*. Deze titel, *Allerhoogst*, wordt vaak met het enkelvoudige AL gebruikt (Gen. 14:18,19,20,22; Psalm 57:2(3); 78:35,56), maar *nooit* met het meervoud (AL-*e-im*), dat vele malen vaker voorkomt. Indien de meervoudsvorm, eindigend op "im", enkelvoudig in aantal zou zijn, zoals in de gebruikelijke weergave, "God", dan zou er ook op z'n minst één maal een passage moeten zijn waar het verbonden is met *Allerhoogste*. Maar het gebruik toont duidelijk aan dat de natuurlijke grammatica juist is. Een kunstmatige verandering is niet nodig.

AL IS GEEST

"De Egyptenaren daarentegen zijn mensen en geen AL, en hun paarden zijn vlees en geen *geest*"

In deze parallel uit Jesaja 31:3 wordt ons de intense geestelijke kracht van de Onderschikker geleerd. Zowel de Egyptenaren als de paarden hadden *een* geest, want alleen die geeft leven. Maar AL *is* geest. Mensen hebben een geest die een paard niet heeft, en die stelt hen in staat paarden aan hun wil te onderschikken. Zij die de Onderschikker geloven ontvangen een geest die uitgaat boven deze menselijke geest. Dit stelt hen in staat anderen aan Hem te onderschikken door middel van Zijn geïnspireerd Woord en speciaal in deze tijd door het evangelie van verzoening.

Het is goed te bedenken dat AL, de allerhoogste Onderschikker, het essentiële deel is van de twee afgeleide vormen. Er is geen *Ue* of *Eim*. Dit zijn slechts toevoegingen bij de kortere vorm welke alleen de essentiële betekenis heeft, Onderschikker. Dat is omdat AL een *geest* is en is *Dezelfde*, rechtstreeks werkend, buiten een bemiddelaar om, of via zo iemand (een AL-*ue*), zoals Zijn Zoon, de Christus, Die met Zijn geest is vervuld, Die niet Zijn eigen wil doet, maar AL's bedoeling (Joh. 5:30). Dit wordt duidelijk gesteld in vele passages. Zo ook bij Paulus. Hij was een apostel door de wil van God (Plaatser) (Efe. 1:1). AL's geest werkt in en door anderen die onderschikkers worden omdat zij een deel van Zijn *geest* bezitten. Dit is het geval met de *Aleim*, allen die Zijn *geest* hebben. Dit is niet, zoals met onze eigen geest, beperkt tot één "persoon", maar verblijft tijdens de eonen in alle heiligen, en zal uiteindelijk Alles in allen zijn bij de voleinding.

AL DIE VOLSTAAT

AL komt te vaak voor om alle contexten te bekijken binnen het verband van een inleidend artikel, maar een paar plaatsen, speciaal die verbonden zijn met een andere beschrijvende benaming, kunnen ons helpen het onderwerp op te helderen. De eerste van deze passages is verbonden met Abraham (Gen. 17:1). Hem waren grote zaken beloofd, maar hij was oud aan het worden zonder enige vervulling te zien. Zijn geloof zou best kunnen verzwakken, want het zaad dat hem was beloofd was nog niet gekomen, en een man van een eeuw oud kon nauwelijks nog hopen op één enkele zoon. Dan verschijnt IEUE als AL-Shdi (Onderschikker-Die-Volstaat) aan Abram, om hem nogmaals te verzekeren en zijn geloof standvastig te maken. Als de

AL van allen, is Hij meer dan voldoende in staat Zijn beloften te vervullen en Zijn verbonden uit te voeren.

Tegelijkertijd bevestigt Hij het verbond met Abram (Abrm: Vader-Hoog), een naam die tot dan zeer toepasselijk was geweest, door hem te veranderen in Abraham (Abrem: Vader-Hoog-Menigte), een naam die inspeelt op de vervulling van de beloften. Hij zou zeer wel kunnen vragen: "Wie is er afdoende voor deze dingen?" En het antwoord is: AL, de Onderschikker van allen. Als Hij allen door Christus onderwerpt, dan is het middel van de onderschikking van de aarde, het zaad van Abraham, slechts een voorwerp in Zijn grote doelstelling. Nu Hij Zijn ultieme heeft geopenbaard, kunnen we het zien, maar we kunnen sympathie opbrengen voor Abram en voor zijn vraag. Abram was inderdaad niet afdoende, maar AL was dat wel. Hij bracht weer leven in Abrahams verstervende lichaam en gebruikte het om leven te geven aan een dode wereld.

IZAÄK

Nog weer later wordt het uitzicht op de vervulling van de beloften nogal twijfelachtig, want Izaäk heeft slechts één zoon in de lijn van de belofte en voor hem was er geen vrouw te vinden in Kanaän. Als Izaäk dan ook Jakob weg zendt om een vrouw te zoeken bij zijn familie in Syrië, doet hij een beroep op AL-Shdi, de Onderschikker Die volstaat, om Jakob te zegenen en hem vruchtbaar en tot een menigte van volken te maken, geheel volgens de zegen van Abraham (Gen. 28:2). Om dit te bereiken zorgde zijn moeder er voor deze zegen voor hem te verkrijgen, en ook vrouwen, opdat de zegen vervuld zou kunnen worden. Jakob kreeg 12 zonen.

Maar nogmaals scheen de belofte in gevaar te komen, toen een dodelijke hongersnood dreigde de hele familie van Jakob uit te roeien. De heerser van Egypte, de enige die voedsel had, stelde voorwaarden waarmee Jakob moeite had die te vervullen. Hij wist niet dat AL, de Onderschikker Die *volstaat*, de nood al had voorzien en Jozef, Jakobs meest geliefde zoon, de onderschikker had gemaakt van de enige natie die hem voldoende voedsel zou kunnen geven. Toen dan de tien zonen hem verlieten om Benjamin naar Egypte te brengen, smeekt Jakob AL, de Onderschikker die volstaat, hen barmhartigheid te geven voor de man die Egypte had onderschikt. Hij had niet kunnen dromen dat AL reeds lang tevoren hiertoe had voorzien. Alleen Hij Die in staat is alle harten te onderschikken kon rampspoed op zo'n wonderlijke manier hebben voorbeschikt.

Voor zijn dood realiseerde Jakob, ofwel: Ishr-AL(Rechtschapenheid-van-AL), sedert zijn ervaring te Peni-AL (Pniël) de afdoendheid van de Onderschikker. Toen hij Jozef zegende zei hij:

"AL, Die volstaat, is mij verschenen te Luz in het land Kanaän en heeft mij gezegend

4 en tot mij gezegd: zie, Ik zal u vruchtbaar maken, u vermenigvuldigen en u maken tot een menigte van volken; Ik zal dit land aan uw nageslacht geven tot een eonoische bezitting."(Gen. 48:3,4;CV)

Door zulke voorbeelden openbaart AL Zijn vermogen Zijn veel grotere belofte te vervullen om *al* Zijn schepselen in te passen in Zijn zegen, nadat Hij ze doorheen

Zijn Zoon heeft onderschikt. In het begin leekt het langzaam te gaan en dat lijkt het ook nog vandaag. Maar het is zeker en staat vast, en wij, die Zijn geest in ons wonend hebben, hebben de grote eer om met Hem mee te mogen werken in de vervulling, net zoals Jozef!

Nadat Mozes Israël door de zee had geleid, gaven ze uiting aan vreugde in een lied:

"Deze is mijn Onderschikker [AL], Hem verheerlijk ik. Naartoe-Onderschikkers [Alei] van mijn vader, en Hem prijs ik."(Ex. 15:2; CV)

De doorgang van de Schelfzee was een van de meest uitgesproken en oplichtende gebeurtenissen in hun geschiedenis. Het toonde AL's macht over de elementen. Geen andere god van de volkeren kon zo'n prestatie evenaren. Geen wonder dat ze zongen: "Deze is mijn Onderschikker...!" Dit is Degene Die ons het land van de belofte zal geven. *Deze* is Degene Die met ons in het land zal leven! En Deze is Degene die onze onze voorvaderen hebben verhoogd, aan Wie ze onderschikt waren en aan Wie zij ons onderschikten.

Toen Jakob op het punt stond naar Egypte te gaan, werd hij nogmaals bemoedigd, zoals hem dat overkwam op weg naar Syrië. Hij werd herinnerd aan het geloof en de ervaringen van zijn voorvaderen, Abraham en Izaäk. Abraham werd gezegend door een tussenpersoon, Melchizedek, priester van de Allerhoogste Onderschikker. Nu wordt Jakob gezegend, net als toen in Pni-al, door de Allerhoogste Onderschikker, maar nu door middel van ondergeschikte Onderschikkers. Het belangrijkste middel daartoe was zijn eigen zoon, Jozef. Zonder twijfel lag de reden voor het gebruik van deze tussenpersonen in het feit dat zij de goddelijke methode van redding door Christus Jezus voorafschaduwden. Doorheen de eonen is onderschikking niet het directe werk van AL, de Onderschikker, maar door de Naartoe-Onderschikker en hen die Hij onderschikt.

Tot dusver is ons hoofddoel geweest aan te tonen dat in de Hebreeuwse Schriften, *onderschikking* de essentiële gedachte is achter de titel AL, Alue en Aleim, gewoonlijk vertaald met "God". In twee nadere studies zullen we de twee afgeleide titels onder de loupe nemen en laten zien dat ze te maken hebben met de ondergeschikte(lagere) Onderschikkers die Hij een maakt met Hem in dit werk door hen een deel van Zijn *geest* te schenken. We zullen deze drie verdelingen vergelijken, tezamen met de drie aspecten van tijd in I-EU-E en de familieband van Vader, Zoon en zonen met de traditionele "drie-eenheid" van Vader, Zoon en Heilige Geest, onder de titel: "De ware drie-eenheid".

Deel 2 - ALUE

DE NAARTOE-ONDERSCHIKKER

Bij de voleinding, als de Zoon het koninkrijk zal overdragen aan de Vader, leren we dat Hij Degene is Die allen *onderschikt aan AL*, de Allerhoogste Onderschikker(1Kor. 15:27). In volle overeenstemming hiermee wordt Hij in de Hebreeuwse Schriften de Naartoe-Onderschikkende genoemd, of *Naartoe-Onderschikker*, de *AL-u-e*. Aangezien AL, Onderschikker, en AL-u-e, Naartoe-Onderschikker, en AL-u-e-im, Naartoe-Onderschikkers, gewoonlijk zonder uitzondering in de KJAV(en ook in de Nederlandse vertalingen;WJ) worden weergegeven als "God", werden deze beschrijvende titels voor de meeste Bijbellezers tot nu toe verborgen. De grote heerlijkheid van de Zoon, als de Naartoe-Onderschikker, werd zo uit de meeste moderne vertalingen van de Hebreeuwse Schriften weggewerkt.

De meest volledige, en toch zeer beknopte, verklaring van de relatie tussen de Vader en de Zoon in de Schriften, in de sfeer van onderschikking tijdens de eonen, wordt gevonden in het vijftiende hoofdstuk van 1 Korinthe, de verzen 27 en 28. Christus moet heersen totdat Hij allen, afgezien van Zichzelf, onder de voeten van God de Vader heeft geplaatst, Die allen *aan* Hem onderschikt. Deze frase, *aan Hem*, wordt in het Hebreeuws uitgedrukt door het toevoegen van de letter E, het teken van *richting*. Wanneer we over AL spreken, begrijpen we zonder verdere aanwijzing, dat dit wederkerend is, ofwel: *naar Hemzelf*. Als er over AL wordt gesproken dat Hij allen onderschikt *aan Christus*, dan is zelfs AL een Ale, een Naartoe-Onderschikker. Maar wanneer we spreken over de eonische taak van Christus in het onderschikken van allen *naar AL*, dan moet een U, het teken van *voortgang*, worden ingevoegd. Dat maakt het Alue.

In de Griekse Schriften wordt over de Naartoe-Onderschikker, Alue, gesproken als de *Zoon*. Hij is het onderwerp van het verslag over het leven van onze Heer op aarde van de apostel Johannes. Als Mattheus Hem als koning portretteert, voert Hij Hem terug naar David. Als Marcus Hem als Diensknecht neerzet, heeft Hij geen stamboom nodig. Als Lukas Hem schildert als de Zoon des Mensen(van de mensheid), gaat zijn stamboom helemaal terug naar Adam. Als Johannes Hem presenteert als de Zoon van *God*(letterlijk: de Zoon van de *Plaats*), of Onderschikker, beeldt hij Zijn relatie met Hem af als het *Woord*, of *Uitdrukking*, want net zoals Hij de rol van een Koning, Diensknecht en een Mens speelt in de andere verslagen, zo spreekt Hij hier als de *mond* van Zijn Vader, Die door middel van Zijn *woorden* Zijn schepselen *naar* Zich toe zal brengen.

De KJAV en de laatste versie van de R.S.V: hebben

"In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God.

De NBG heeft hier:

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God."

Ons is verteld dat "het Woord was God" afdoende bewijst dat Christus God is. Anderen echter houden vol dat "Iemand die *bij* God is niet God kan *zijn*." Het schijnt ons toe dat deze passage absoluut twee tegengestelde overtuigingen omvat. Dit toont duidelijk dat er iets verkeerd is met de vertalingen, want God zou nooit in één adem twee tegengestelde verklaringen doen. Maar wanneer we een ware

vertalingen voor de titel "God" geven, dan verdwijnen de tegenstellingen. Dan zou het, als we "God" vervangen door de betekenis(Onderschikker), als volgt klinken: "het Woord was *tot de Onderschikker* en een *Onderschikker* was het Woord.

Op die manier weergegeven is er geen tegenspraak, want de Zoon is de Naartoe-Onderschikker(Plaatser), dat wil zeggen: de Onderschikker Die allen *naar* de Allerhoogste Onderschikker toe onderschikt. Er zijn inderdaad niet twee "*Goden*", waarvan Eén *bij* een andere is, maar twee *Onderschikkers*, van Wie er Eén allen tot *Zichzelf* onderschikt, door middel van een andere Onderschikker Die allen *tot Hem* onderschikt. Deze openingszin van Johannes' verslag zijn in perfecte harmonie met alle andere Schrift en is er niet mee in tegenspraak, wanneer ze wordt vertaald in overeenstemming met het geïnspireerde Grieks en Hebreeuws. We hopen dat er eens een dag zal komen waarop het uitvoerbaar zal zijn overal de *Onderschikker* aan te kondigen, in plaats van "God". In de tussentijd hoeven de studenten slechts de betekenis te onthouden en het in hun denken te vervangen. Wij hebben dit reeds gedaan en vinden het eenvoudig om te doen. Op die manier zullen zulke passages niet langer onoplosbare raadsels te zijn.

Aangezien dit de inleidende paragraaf is van het hoogste aspect van de loopbaan van onze Heer hier op aarde, is dit het waard om met de hoogste concentratie bekeken te worden. Maar helaas, vertalers schijnen als regel geen helder begrip te hebben van de betekenis van de term "God". Daarom hebben de ze frase "*tot God*" tot een ondoorgrondelijke verklaard en dit veranderd in "*met God*", dat in deze passage geen enkele doel heeft. Dit woord *tot* komt in de geïnspireerde Schrift opnieuw voor in vers twee. Het is *pros*, dat alleen *tot* kan zijn in de vierde naamval. Op deze wijze is het 176 maal in de KJAV weergegeven. Daarom worden we wel gedwongen te citeren uit de enigszins meer standvastige Concordante Vertaling.

In het begin was het Woord en het Woord was tot God, en God was het Woord. Dit was in het begin tot God. Alle dingen kwamen er door tot stand, en buiten Het om kwam zelfs niet één ding tot stand dat tot stand gekomen is. En het was leven en het leven was het licht van de mensen. En het licht verschijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen."

(Joh. 1:1-5;proeve van concordant vertalen)

Zijn aanwezigheid *bij God kon Hem niet aan de mensen openbaren*. Zijn aanwezigheid bij de mensheid, hen wijzend op God door Zijn uitspraken, is essentieel voor Zijn missie als het Woord, hen *onderschikkend* aan AL, in verband met Diens uiteindelijke Vaderschap. Maar Hij verscheen niet aan de mensheid totdat Hij vlees werd. Vanouds sprak God door de profeten. "In het laatst der dagen" sprak Hij via de Zoon(Hebr. 1:1,2).

"..de zalige en enige Heerser zal doen aanschouwen, de Koning der koningen en de Here der Heren,

16 die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen."

(1Tim. 6:15,16;NBG)

Het woord *zien*(eigenlijk: waarnemen) dat hier wordt gebruikt, omvat alle menselijke zintuigen, niet alleen zien. Maar hoe kan dit zo gezegd worden als Adam het geluid van Zijn wandelen hoorde en de woorden die Hij sprak(Gen.

4:8,10)? Hij sprak ook met Kaïn (Gen. 4:6). Dit verlangt een *Bemiddelaar*. In de Hebreeuwse Schriften *sprak* Hij gewoonlijk via de profeten. Zo gaat het ook met *onderschikking*. Adam portretteert voor ons deze kant van Zijn activiteit, want ook hij is niet alleen in het onderschikken van de lagere delen der schepping. Dit wordt namelijk gedeeld door allen die Adam's *geest* hebben, dat wil zeggen, de gehele *mensheid*. Zo ook delen, in het hogere geestelijke gebied, allen die de *geest* van de Onderschikker hebben het met Hem; met Zijn Zoon, net zoals Adam bij de mensheid, als hoofd, als *de* Naartoe-Onderschikker.

De Plaatser, of Onderschikker, is onzichtbaar (1Tim. 1:17), Zijn Zoon is Zijn *zichtbare* Beeld (Kol. 1:15). De Onderschikker kan ook niet door menselijke oren worden gehoord. Zijn *hoorbare* Uitdrukking, of Woord, was niet alleen in plaats van Hem, maar *tot* Hem (Joh. 1:1), de toehoorder en kijker leidend in de richting van Zijn geestelijke aanwezigheid.

"God", de Onderschikker, *is* geest (Joh. 4:24), daarom is hij onlosmakelijk in de hemel en op aarde (Hand. 17:24) zonder vaste plaats, maar Hij onderhoudt het contact via bemiddelaars aan wie Hij een deel van Zijn geest heeft geschonken. De Beginner van Zijn schepping (Openb. 3:14), de grootste van de Bemiddelaars, Zijn Beeld en Eerstgeborene, voor Wie en door Wie alles was geschapen, Die ook door Zijn geest was verwekt, sprak tot hen Zijn woorden en bracht hen tot onderschikking *aan* Zijn Vader, *aan* Al, de allerhoogste Onderschikker.

Aan Adam, wiens naam zijn *gelijkenis* met zijn Onderschikker aangeeft, was de taak toegewezen de lagere delen van het zieleleven op aarde aan *zichzelf* te onderschikken, want hij is het beeld van de Allerhoogste Onderschikker. De geest die aan hem tijdens de schepping was toegewezen, was hiertoe voldoende. Maar we kunnen hem, of de mensheid als geheel, niet indelen bij de Naartoe-Onderschikkers. Dat vereist een meer uitgebreide "voorraad" van de *geest* van de Onderschikker, waardoor men in staat is *andere mensen aan de Onderschikker* te onderschikken, anders dan de lagere schepping. Deze parallel, in een lager gebied, waarmee we voortdurend mee in verbinding staan, zou ons moeten helpen de hogere geestelijke fase te verstaan.

Aan David was de taak gegeven van het onderschikken van het volk Israel aan Alue's heerschappij. De eniggeboren Zoon werd de taak gegeven van het onderschikken van het universum, om daarna Zelf onderschikt te worden aan de Allerhoogste Onderschikker, opdat Deze Alles in allen moge worden (1Kor. 15:24-28). Hoe passend is het dan dat het verslag van Johannes begint met het *Woord* dat *tot* de God is [gericht] (Gr. Plaatser), Die tot het moment van Zijn [het Woord; WJ] onderschikking bij de voleinding, Zelf een Onderschikker is. Het belangrijke punt is dat Christus allen aan de Allerhoogste *Onderschikker* zal onderschikken, niet alleen aan *Zichzelf*.

ZELFSTANDIG NAAMWOORD

De diverse vormen van de goddelijke titel, AL, Alue en Alueim, met de betekenis van Onderschikker, Naartoe-Onderschikker en Naartoe-Onderschikkers, zijn niet een exclusieve titel van de ene ware Godheid! Ze worden ook gebruikt voor een of meer valse goden en zelfs voor mensen! Zoals ieder zelfstandig naamwoord wordt het vrijelijk gebruikt voor allen die zijn zoals de grote en enige Onderschikker van

allen, van afgoden die Hem uit Zijn plaats weren, en in het bijzonder voor hen die door Hem worden gebruikt bij de onderschikking van anderen. Net zoals in ieder ander bepaald gebied van activiteit, is de beschrijvende term toepasbaar op allen die er bij betrokken zijn. Allen die hout bewerken mogen timmerlieden genoemd worden, of ze nu een vakman zijn of degene dat is die hen inhuurt. Aangezien mensen in dit opzicht net zo zijn als de Onderschikker, omdat zij de lagere niveaus van de schepping onderschikken, mogen ook zij onderschikker worden genoemd ten opzichte van deze. Maar wanneer de mens zijn medemens onderschikt mag deze term óók op hem worden toegepast, speciaal als hij handelt namens de Allerhoogste Onderschikker.

DE "E" IN ALU-E

De letter "e" heeft, als ze in het Hebreeuws aan een woord wordt toegevoegd, een aantal functies. Twee ervan hebben een erg gelijkwaardig effect. Het kan worden vergeleken met een vinger, wijzend, *richting* aangevend. Vóór een woord is het net als ons bepalend lidwoord, *de*, dat wijst naar het woord waarvoor het staat. *Ná* een woord wijst het ook, met de kracht van *naar*, of *toe*, of *naartoe*, zoals in "me *naar* Jeruzalem toe brengend"(Ezechiël 8:3). Het is het evenbeeld van het Griekse *pros*(Joh.1.1). Dit is gewoonlijk zeer helder, speciaal wanneer het aan een plaatsnaam wordt toegevoegd waar de aandacht op wordt gevestigd. Het is buitengewoon belangrijk de kracht ervan te vatten bij het vormen van de titels Alue en Alueïm, want het verwijst naar het feit dat door hen gedane onderschikken gedaan wordt *richting* AL.

Laten we AL danken voor de "e" in Alue! Onze Redder en Heer onderschikt niet allen aan Zichzelf, maar naar AL. Hij is niet een politicus wiens eerste belang zijn eigen voordeel is. Hij is zelfs meer dan een staatsman die zijn eigen natie wenst te dienen. Zijn hoogste doel is allen te onderschikken, zelfs Zichzelf, naar AL, de Allerhoogste Onderschikker, opdat *Hij* Alles in allen mag worden. En laten we Al danken voor de "e" in Alueïm! Wij zijn niet verbonden met Alue, de Christus, om in de hemelse gewesten te heersen om voor ons grote heerlijkheid te oogsten en hen aan onszelf te onderschikken, maar naar AL! Zijn geest in ons zal ons verheffen boven alle lage en zelfzuchtige motieven, zodat we in staat zullen zijn mee te doen in het aanzwellende koor met lofzangen aan Alue, Die ons allen heeft onderschikt aan AL, de Allerhoogste, Wiens geest de kracht in ons allen is.

DE "U" IN AL-U-E

De letter "u", geplaatst voor een Hebreeuws woord, wordt gewoonlijk vertaald met EN. Het verbindt wat wordt gezegd met dat wat volgt. Wanneer "u" wordt ingevoegd *in* een stam, komt het meestal overeen met de uitgang -END. Het verandert niet de *betekenis*. Binnen een woord kan het degene aangeven die *handelt*. De Allerhoogste Onderschikker, AL, doet het onderschikking niet rechtstreeks, maar via Zijn Zoon. *Hij* is het Die tijdens de aionen allen onderschikkend is onder de voeten van de Onderschikker. De "u" wordt ingevoegd om uitdrukking te geven aan het feit dat Hij het is Die het werk *doet*. In vele beroepen doet het hoofd van de firma de planning en levert hij het kapitaal, maar is er iemand anders die het eigenlijke werk doet. Hij kan ook, zo af

en toe, hulpen hebben die hem assisteren. Dit kan de twee klassen van Naartoe-
Onderschikkers illustreren.

De eerste twee plaatsen waar de titel Naartoe-Onderschikkers voorkomt zijn zeer terecht en van belang in hun context, wanneer we de plaats van Israel in Gods grootse plan overdenken om allen te onderschikken bij de voleinding. Zij waren de natie die was gekozen om alle andere natiën te onderschikken, en, bij aanvang, nog voor hun intrede in het land, werden zij getraind voor deze dienst door hun dienstbaarheid aan Egypte en in het bijzonder door hun verblijf in de wildernis, waarbij ze volkomen afhankelijk waren van bovenmenselijke hulp. Het was speciaal in deze tijd dat de Godheid door hen door zichtbare en hoorbare uitingen werd waargenomen. Deze werden hen gegeven opdat ze ondergeschikt werden gemaakt aan de wil van de Onderschikker.

"en hij verwierp God[Alue- Naartoe-Onderschikker], die hem gemaakt had, hij minachtte de Rots van zijn heil.

16 Zij verwekten Hem tot naijver door vreemden,
met gruwelen krenkten zij Hem;

17 zij offerden aan de demonen, die geen goden[Alue: Naartoe-Onderschikker]
zijn,

aan goden[Aleim: naartoe-onderchikkers, die zij niet hebben gekend, de nieuwen,
die kort tevoren opgekomen waren, voor welke uw vaders niet gehuiverd hadden.

18 De Rots, die u verwekt heeft, hebt gij veronachtzaamd en vergeten de God[Al -
Onderschikker], die u heeft voortgebracht.

19 Toen de Here[IEUE, of: Yahweh, Zal-zijnde-was] dat zag, heeft Hij hen
verworpen, omdat Hij gekrenkt was door zijn zonen en dochteren; "

(NBG, concordant gecorrigeerd, met verduidelijking tussen [en])

In deze passage (Deut. 32:15) vinden we twee verschillende soorten naartoe-
onderschikkers. Hun eigen Alue had hen gemaakt en gered, en was diep bezorgd
over hun welzijn, waardoor Hij jaloers was toen ze zich tot anderen wenden. Deze
waren nieuw voor hen, hoewel hun voorvaders ze hadden gekend, waarschijnlijk
voordat ze naar Kanaän kwamen, zoals in het geval van Rachel(Gen.:31:30-35).

In die dagen had de Onderschikker (AL) tastbare middelen van uitdrukking nodig,
ten eerste een Naartoe-Onderschikker(Alue), om Hem werkelijk te maken, en ook
een tabernakel en een tempel om Hem een symbolische aanwezigheid te geven. Ze
konden nog niet Zijn al-doordringende geestelijke onlosmakelijkheid bevatten,
zodat ze Hem konden aanbidden in geest en in waarheid(Joh. 4.24). Daarom werd
het allemaal te kennen gegeven in een enigma(1Kor.13.12). Toch werd het hen
duidelijk aangegeven in de gebruikte titels. Ze mogen dan niet de zichtbare
beelden vergeten zijn, maar dat deden ze wel met de onzichtbare
Geest, de Allerhoogste Onderschikker Zelf uit vers 18, aan Wie al de waarneembare
onthullingen wezen.

We zullen nu voortgaan met het onder de loep nemen van een aantal plaatsen waar
deze titel, Alue, voorkomt, zodat we beter de exacte betekenis en het gebruik
ervan in de Hebreeuwse Schriften kunnen verstaan.

" Want is er een God[Alue] behalve de Here[IEUE (of Yahweh)],
en is er een rots buiten onze God[Aleïm]?"
(Psalm 81:31;NBG, concordant gecorrigeerd)

Toen David verlost was geworden van al zijn vijanden, inclusief Saul, gaf hij uiting aan zijn gevoelens in deze Psalm(18:31). Zowel de K.J.A.V. als de R.S.V. slagen er niet in enig onderscheid te maken en geven de indruk dat beide titels verwijzen naar AL, en niet naar Alue en Aleïm. In het eerst voorkomende geval wordt Hij geïdentificeerd als IEUE, wat toepasbaar is op zowel de Onderschikker Zelf, als op de Naartoe-Onderschikker, alsook op de geest van AL, waar die ook wordt gemanifesteerd. Maar de meervoudsvorm kan toepasbaar zijn op anderen, mogelijk zij die hem (David) assisteerden bij het verwerven van het koninkrijk en de natie onderschikten naar David. Hij kon er op vertrouwen dat ze zo standvastig zouden zijn als een rots.

Nehemia (Troost-zal hij-zijn) was het politieke hoofd van het overblijfsel dat terugkeerde uit de Babylonische ballingschap en die de muur van Jerualem herbouwde. Tijdens het feest in de zevende maand beleden ze in een gebed hun zonden, en eindigden met het volgende:

"Maar U, Alue, Die vergeving schenkt, bent genadig en barmhartig, traag in boosheid en groot van goedertierenheid,
en U verlaat hen niet. "
(Neh. 9:17; proeve van concordant vertalen)

Dit legt een speciale nadruk op de aanwezigheid en activiteit van de Naartoe-Onderschikker in die crisis, door hen te onderschikken aan de wil van de Onderschikker.

"In de nabijheid van de Heer, beef, O aarde!
In de nabijheid van de Alue van Jakob"
(Psalm 114:7; proeve van concordant vertalen)

De liefelijke kleine Psalm, die we zojuist citeerden, herdenkt de exodus uit Egypte. De aarde wordt aangespoord te beven bij de bewijzen van Zijn aanwezigheid. Hier vinden we twee titels, één in ieder deel van de parallel, wat aantoonst dat ze een gelijke kracht hebben, wat ook waar is. De grote tekenen die voor de Farao werden getoond geven de aanwezigheid van AL weer, de Onderschikker; op die manier werd Hij door Mozes vertegenwoordigd. Mozes sprak niet rechtstreeks tot de Farao, maar door zijn spreker, Aäron, wiens staf de machtige tekenen deed en Alue vertegenwoordigde.

" Alle woord van Alue is gelouterd;
een schild is het voor hen die bij Hem schuilen."
(Spreuken 30:5; proeve van concordant vertalen)

In deze spreuk zien we de Naartoe-Onderschikker als het Woord, zoals in het verslag van Johannes(Joh.1:1). Iedere uitspraak die Hij deed is absoluut puur en mag gebruikt worden om onszelf te beschermen tegen onze vijanden. Geloof in Zijn woord is het grote schild dat ons is gegeven om ons te beschermen tegen de vurige pijlen van de Boze(Efe.6:16).

"En jullie zijn Mijn getuigen.
Is er een Alue buiten Mij?
En geen Rots is er. Ik weet er geen."
(Jes.44:8; proeve van concordant vertalen)

Het wordt door deze parallel in Jesaja verondersteld dat naartoe-onderschikking nauw is verbonden met het geven van getuigenis. Jakob-Israël, als natie, moest getuigen van Zijn handelen met hen en op deze manier anderen tot onderschikking brengen.

"Ook op de goden[Aleim] zijner vadersen zal hij geen acht slaan; op de lieveling der vrouwen noch op enige andere god[Alue] zal hij acht slaan, want tegen alle zal hij zich verheffen."

(Dan.11:37;NBG)

De grote koning van de eindtijd is klaarblijkelijk een zoon van Jakob, een verdringer die zal proberen de plaats van de Messias in te nemen. Hij begrijpt niets van de rol die Israel zal spelen in het koninkrijk, wanneer ze de volkeren zullen onderschikken, noch van de Naartoe-Onderschikker Die dan hun Koning zal zijn, want hij probeert Zijn plaats te bemachtigen, voor de tijd daar is. Had hij deze zaken verstaan, dan zou hij zeker niet geprobeerd hebben de functie te bemachtigen en zichzelf ten koste van Hem te verhogen. Als Anti-Christ eigent hij zich de plaats toe van AL, want hij probeert niet de mensheid te onderschikken aan AL, maar aan zichzelf.

" En hij zal optreden tegen de versterkte vestingen met de hulp van de vreemde god[Alue] die hij erkent met toenemende heerlijkheid"

(Dan:11:39;proeve van concordant vertalen)

De Tegenstander verlangde van Christus aanbedding, als tegenprestatie voor de koninkrijken der wereld. Hoewel Christus hem deze eer weigerde, *zal* deze aanbedding wel door de Anti-Christ worden gegeven, die mensen *aan* hem *onderschikt*.

"Doch in zijn plaats zal hij de alue van de sterken verheerlijken en de alue die zijn voorvadersen niet kenden verheerlijkt hij met goud en met zilver en met kostbare stenen en met begeerde schatten"

(Dan.11:38; proeve van concordant vertalen)

De plaats en macht die de koning zal zoeken behoort aan de Tegenstander(Matt.4:8), waardoor de uitdrukking (alue) hier gebruikt wordt voor Satan, die allen aan deze koning zal onderschikken en zo ondergeschikt zal maken aan hemzelf, niet aan de AL van Israël.

"De Alue is komend van Teman

En de Heilige van de berg Paran"

(Hab. 3:3;proeve van concordant vertalen)

Hier hebben we de Naartoe-Onderschikker in een parallel met de Heilige. Dit schijnt te verwijzen naar de openbaring van IEUE aan Mozes en Israel in de wildernis. Aangezien Hij niet onzichtbaar was, maar werd gezien en gehoord, moet Hij Alue zijn geweest, de Naartoe-Onderschikker, en niet AL, de Allerhoogste.

JOB

Het boek Job is in vele opzichten opmerkelijk. Het is een van de vroegste stukken literatuur en houdt zich op een zeer eenvoudige en bescheiden manier bezig met de verhouding tussen de mens en zijn Maker. In onze huidige studie is het nodig er notie van te nemen dat Al vaker in dit boek Job voorkomt dan welk boek ook, uitgezonderd de Psalmen. Alue komt vaker voor in alle andere boeken tezamen en Alueim wordt verhoudingsgewijs slechts zelden gezien. Dit laat ons denken dat er in die dagen weinig Naartoe-Onderschikkers waren, vergeleken met latere tijden,

toen er profeten en priesters waren en heiligen en zonen. Er waren ook geen vredes-ambassadeurs om Job, de vijand, te verzoenen tot de wegen van de Onderschikker. Job was zoals velen uit de mensheid van vandaag. Hoewel hij een moreel mens was en godsdienstig, was hij in zijn hart niet bekend met Al en Zijn wegen. Door kwaad leerde hij Hem kennen en Zijn doelstelling van uiteindelijke zegen.

"Die dag! Ze zij duisternis!
Hij moet er niet naar vragen, Alue daarboven!
En je moet er niet op schijnen, Lichtstraal!"
(Job 3:4; proeve van concordant vertalen)

Job's vijandschap verschijnt duidelijk als hij de eerste maal zijn mond opent en hij de dag vervloekt dat hij werd geboren, ook al wilde hij Alueim niet vervloeken (2:9). Het feit dat hij nu over gaat op Alue toont duidelijk dat in de allervroegste tijden, dit onderscheid al goed werd begrepen. Hij scheen zich te realiseren dat AL, de Allerhoogste Onderschikker, zijn zaak zou overdragen aan een Naartoe-Onderschikker. Hij wil niet dat Deze een onderzoek instelt, uit angst dat hij zich heeft vergist, en zou aantonen dat zijn geboorte niet alleen in overeenstemming was met AL's wil, maar voor Job's eigen zegen!

"Want het is een Heer wiens weg verborgen is en als die wordt afgesloten is de Alue nabij hem."
(Job 3:23; proeve van concordant vertalen)

Job pakt het einde van zijn leven op en vraagt waarom zijn ellende niet door de Naartoe-Onderschikker wordt beëindigd met de dood, in plaats van deze weg uit zijn benauwdheid te sluiten. Job is er heel zeker van dat zijn lot ligt in de handen van de Naartoe-Onderschikker, Wiens taak het is hem te laten buigen voor de wil van de Onderschikker.

"Door de adem van Alue gaan ze verloren,
en door de geest van Zijn neus komen ze om."
(Job 4:9; proeve van concordant vertalen)

De ervaring van Elifaz geeft hem slechts een oppervlakkig begrip van het werk van de Naartoe-Onderschikker. Toch is het idee dat Hij de bozen oordeelt wel juist, want alle oordeel is geplaatst in de handen van de Zoon (Joh. 5:22). Maar hij vergist zich als hij volhoudt dat de bozen altijd verloren gaan.

"Is een sterveling rechtvaardiger dan Alue?
Zou een heer reiner zijn dan zijn Maker?"
(Job 4:17; proeve van concordant vertalen)

Dit contrast is zoveel meer treffend wanneer we ons herinneren dat Christus, de Zoon, Degene is Die de taak was gegeven om alle stervelingen te rechtvaardigen door Zijn Eigen offer én het werk van het reinigen van het universum van alle vuilte. Maar zelfs zij die rechtvaardig zijn, zoals Job, lijden onder kwaad.

"Zie de blijdschap van de sterveling die door Alue wordt gecorrigeerd!
En de tucht van Hem Die Volstaat moet je niet verwerpen"
(Job 5:17; proeve van concordant vertalen)

Wij, geoordeeld zijnde, worden door de Heer getuchtigd, opdat we niet met de wereld veroordeeld worden (1Kor.11:32). Aan het einde zal het veel vreugde brengen. Net zoals alle oordeel in handen is van de Zoon, zo is ook al het

corrigeren van de heiligen toevertrouwd aan Hem. Job beleefde deze vreugde later, nadat Hij door Elihu was terecht geweest.

"dat het de Alue beliefde ook mij te verbrijzelen,
Zijn hand las makend en mij afsnijdend!"

(Job 6:9; proeve van concordant vertalen)

Job gaat voort met smeken om verlichting van zijn beproevingen door middel van de dood, en is zich volkomen onbewust van het feit dat ze niet werden gegeven om hem ellendig te maken, maar om hem dankbaar te maken voor de grotere zegen waarvoor ze hem voorbereiden.

"Wanneer Alue Zijn toorn niet terug neemt,
onder Hem buigen zich de vermetele helpers"

(Job 9:13; proeve van concordant vertalen)

Geleidelijk aan begint Job te zien dat de Naartoe-Onderschikker niet gestopt kan worden door hen die Hij aan het onderschikken is, want, hoe vermetel ze ook zijn, ze zijn hulpeloos.

"Ik zeg tot de Alue, "U moet me niet veroordelen,
leer me te weten waartoe U met me kampt."

(Job 10:2; proeve van concordant vertalen)

Job scheen te beseffen dat alle oordeel was overhandigd aan de Zoon (Joh. 5:22), maar hij verbeeldde zich dat alle kwaad was bedoeld als bestraffing, net als zovelen vandaag de dag, in plaats van een middel te zijn om de kennis en waardering van het goede te onderwijzen.

"Een spot van zijn naaste ben ik aan het worden, die Alue aanroept,
en Hij antwoord door mij een spotternij te maken van de rechtvaardigen, de foutlozen"

(Job 12:4; proeve van concordant vertalen)

In zijn antwoord aan Zophar, die zijn vertrouwen stelde op verdienste, klaagt Job dat hij, degene die de Naartoe-Onderschikker aanroept, en degene die foutloos is, in plaats van te worden beloond voor zijn goedheid door Hem tot een spotternij wordt gemaakt.

"Maar Hij corrigeert naar een meester door Alue
en een zoon van Adam door zijn naaste"

(Job 16:21; proeve van concordant vertalen)

De parallel tussen *Alue* en *naaste* is een suggestieve. Job zelf zou door Elihu worden gecorrigeerd, een Naartoe-Onderschikker; dat wil zeggen: door aan hem gegeven geest.

"Weet dan dat Alue me omvormd
en Zijn hechtheid me omgeeft"

(Job 19:6; proeve van concordant vertalen)

In deze verklaring laat Job zijn foute instelling zien. De Naartoe-Onderschikker doet het tegengestelde, zoals Alue later zal laten zien, die hem recht stelt.

"Wees mij genadig! Wees mij genadig, mijn naasten!

Want de hand van Alue raakt me!"

(Job 19:21; proeve van concordant vertalen)

Deze titel is hier heel toepasbaar en laat zien dat Job zich realiseert dat zijn beproeving een doel heeft en van AL komt, zodat hij wordt onderschikt aan zijn Maker.

"Maar vanuit mijn vlees zal ik Alue waarnemen

Door Alue zullen deze dingen worden vervuld,

Die ikzelf zal waarnemen
en mijn ogen zullen zien en niet een vreemde
(Job 19:26,27; proeve van concordant vertalen)

Deze passage is bijzonder behulpzaam, want de eenvoudige vorm "AL" kan hier in het geheel niet worden gebruikt. Noch Job, noch iemand anders zal Hem zien, want Hij is onzichtbaar(1Tim. 1:17) in de absolute zin, want Hij is geest. We mogen deze termen dan wel in sommige geestelijke verbanden gebruiken, maar niet in deze context, waar zoveel nadruk is gelegd op fysiek zien en persoonlijke waarneming. Ja, wij zullen Hem niet zien in onze aardse lichamen, maar de oudvaders en heiligen in Israël zullen Hem zien in Zijn opstandingslichaam, tijdens de twee laatste aionen.

"Zie, in deze ben je niet correct. Ik antwoord je.
Want hoe kun je zeggen: "Ik ben rechtvaardig, en Hij hoort me niet?"
Want Alue is meer dan een sterveling"
(Job 33:12; proeve van concordant vertalen)

Elihu, zelf een Naartoe-Onderschikker, noemt Alue zes maal en geeft ons een getrouw beeld van Hem. Alue was toen niet een sterveling.

"Hij smeekt Alue en Hij aanvaardt hem
en Hij ziet zijn gezicht met gejubel
en Hij herstelt Zijn gerechtigheid aan een sterveling."
(Job 33.26;proeve van concordant vertalen)

In de passage op de voorgaande pagina geeft Elihu een vluchtige blik op het opofferende werk van de Naartoe-Onderschikkers.

"En niemand zegge:'Waar is Alue, mijn Maker?'"
(Job 35.10;proeve van concordant vertalen)

Elihu herkende de Naartoe-Onderschikker als zijn Maker.

"Want onbewust van wijsheid is (de struisvogel) gemaakt, door Alue,
noch bedeelde hij haar begrip toe"
(Job 39:17; proeve van concordant vertalen)

leue Zelf verwijst twee maal naar Alue in Zijn afsluitend betoog tegen Job. Hij laat door voorbeelden in de natuur zien dat Alue zowel terughoudt als geeft. Dit leidt tot de hoofdles van het boek, dat de beproevingen die Job te verduren kreeg niet een bestraffing waren, maar een middel van onthulling van de goedheid en genade van AL.

"Straft een twister met Hem Die Volstaat?
De corrector van Alue, beantwoordt het!"
(Job 40:2; proeve van concordant vertalen)

In al Job's vele toespraken probeerde hij Degene Die hem aan het onderschikken was van alles te op te dragen. Nadat leue had gesproken, daagt Hij Job uit om te antwoorden, maar tegen die tijd heeft de Naartoe-Onderschikker zijn taak volbracht en heeft Job niets meer in te brengen tegen het handelen van de Naartoe-Onderschikker met hem.

We zien dus dat het hele thema van het boek draait rond de Naartoe-Onderschikker en Zijn methode om Job te onderschikken naar AL.

Deel 3 - ALUEÏM

DE ALUEÏM, NAARTOE-ONDERSCHIKKERS

De titel Alueïm wordt het best begrepen in het licht van de voleinding, wanneer AL, de Onderschikker, "Alles in allen" zal worden. Vanaf het begin is AL alles in Alue, de Naartoe-Onderschikker. Tijdens de eonen wordt AL Veel in velen, de Naartoe-Onderschikkers (of Alueïm), maar wordt Alles in hen op het moment dat ze levend gemaakt worden. Aan het eind van de eonen wordt Hij Alles in de rest van de mensheid. Eenvoudig gezegd bestaat dit uit het *volle* bezit van AL's geest door Alue, Zijn Zoon, Christus Jezus, onze Heer, en uit de *nu gedeeltelijke, maar straks volle* gift aan Zijn zonen, de partners van Alue(Hebr. 1:9) tijdens de eonen en het ontvangen ervan door *allen* bij de voleinding er van.

DRIE FASES VAN ONDERSCHIKKING

De uitwerking van de goddelijke onderschikking van allen gedurende de eonen kan worden samengevat in drie hoofdhandelingen en uiteen gezet als een terugkerende beweging(1Kor.15:27,28):

1. Alles in AL, Hemzelf.
2. Alles in Alue, Zijn Zoon
3. Alles in Alueïm, Zijn Zonen
4. Alles in al Zijn schepselen.

Aangezien AL onzichtbaar is voor al Zijn schepselen, kan er geen direct contact zijn tussen Hem en hen, waardoor Hij Zich niet rechtstreeks onthult aan de gevoelhebbende wezens die Hij onderschikt. Vandaar ook de noodzaak van het hebben van bemiddelaars in wie Zijn geest werkzaam is, die wel gezien en gehoord kunnen worden. Hiertoe schiep Hij Zijn Zoon(Openb. 3:14), Die Zijn zichtbare Beeld is en Zijn hoorbare Woord, doorheen Wie Hij Zichzelf openbaart en aan Wie Hij de taak van het onderschikken van allen toevertrouwde. Daar de Zoon ook te veel heerlijkheid bezat om met de mensheid in contact te treden, werd de onderschikking opgedragen aan de lagere Naartoe-Onderschikkers, de "werkers", de "dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven"(Hebr. 1:14;NBG) en aan de profeten en de priesters uit de oude tijd. Deze faalden om hun taak ten volle te volbrengen, zodat later, toen de tijd daar was, de Zoon Zichzelf ontdeed van Zijn heerlijkheid, mens werd, leed, stierf en werd opgewekt, aldus de kracht, wijsheid en liefde van de Allerhoogste Onderschikker onthullend. Daar Hij eerst met slechts een klein deel van de mensheid in contact werd gebracht, en dat nog voor een korte periode, werd een kleine hoeveelheid van AL's geest ook toegewezen aan andere mensen, zoals de apostelen, inclusief Paulus, en aan allen in wie AL's geest vandaag verblijf houdt. Aan deze gezalfde zonen, die door Alue aan AL zijn onderschikt, is de taak overgelaten van het, tijdens de afwezigheid van Alue, onderschikken van hen die geroepen zijn. Deze zijn als de Alueïm van de Hebreeuwse onthullingen.

DE ENE GEEST

Hoewel onze bekende vertalingen geen onderscheid maken tussen AL, de Allerhoogste Onderschikker, en de langere vormen, is dit toch van cruciaal belang. Het essentiële verschil tussen AL en de langere vormen is dat Hij allen naar *Zichzelf* onderschikt, terwijl zij allen naar *Hem* onderschikken. In werkelijkheid is *Hij Zelf* de enige Onderschikker van allen, want het wordt door één geest gedaan die in en door Zijn Zoon werkt en door de onderschikte zonen. Zij zijn de instrumenten die Hij gebruikt. Zoals bij alle geestelijke onderschikking is de geest van AL de enige efficiënte kracht. Zelfs wanneer het meervoud, Onderschikkers, wordt gebruikt en het werkwoord harmonieuze actie uitdrukt, staat het in het enkelvoud. Het verwijst alleen naar hun *geestelijke* activiteit, gemotiveerd door middel van AL's *ene* geest.

HET MAJESTEITSMEERVOUD

Onder geleerden is de gebruikelijke verklaring van de "meervoudsvorm", Alueïm(Naartoe-Onderschikkers), dat het een geval van "majesteitsvorm" is. In het verleden konden we geen betere verklaring ervoor vinden, dus stonden we het toe, totdat we *gedwongen* werden onderscheid te maken tussen de drie vormen, AL, Alue en Alueïm, de eerste twee enkelvoud, de laatste met toevoeging van "-im", de normale verwijzing naar meervoud in het Hebreeuws. De titel *Allerhoogste*, die majesteit veronderstelt, wordt *zeven maal* gebruikt met AL, wat dus relatief zelden voorkomt, maar slechts *twee maal* wordt het verbonden met Alueïm, wat zelf meer dan 2.000 maal voorkomt. Dit zou niet kunnen als het meervoud, Alueïm, een teken van majesteit zou zijn. In de twee-en-tachtigste Psalm oordeelt AL, de Onderschikker, de Alueïm, de Naartoe-Onderschikkers, voor hun falen. Dit alleen al zou ons moeten laten zien dat het idee van majesteit niet met hen verbonden kan worden, in tegenstelling tot de kortere vorm AL. Aanvankelijk konden we geen enkele Schriftplaats vinden waar *Allerhoogste* wordt gebruikt samen met Alueïm, maar een diepgaander onderzoek leverde twee gevallen op. De Hebreeuwse tekst is echter zodanig verknoeid dat dit verwacht mocht worden en alleen een grote meerderheid, zoals in dit geval, kan de zaak beslissen.

ENKELVOUD EN MEERVOUD

Het wordt algemeen aangenomen dat de meervoudsvorm Alueïm *altijd* enkelvoudig van betekenis is. Dit is echter niet het geval. In de twee-en-tachtigste Psalm is het *zowel* enkelvoudig als meervoudig. Het is tien maal het normale meervoud, en slechts vijf maal het enkelvoud, verwijzend naar de AL *in* hen, zowel als in hun titel(verzen 1, 6 en 8), zoals hieronder:

"1. De Alueïm *is* gesteld in de vergadering van AL"

"6. Ik. Ik zeg: "Alueïm *zijn* jullie"

"8. Sta op, Alueïm! Oordeel, de aarde!

Want het is jij, jij zelf die het lotdeel zal hebben van de volkeren."

Als AL hen oordeelt vanwege hun falen, spreekt Hij hen toe in het meervoud, als individuen. Op de andere plaatsen worden ze als eenheid gezien. Er is altijd falen wanneer het meervoud is, want ze oordeelden in *ongerechtigheid*,

partijdigheid(vers 2), zonder begrip, wandelden in duisternis(3,4,5), stervend, vallend(7). Als individuen zijn we mislukkelingen. Alleen als AL in ons is kunnen we Zijn werk doen. De voleinding bestaat uit het God Alles in allen zijn. Dit zou ons goed moeten helpen te voorkomen dat we onze eigen wil doen, maar alleen op de kracht van Zijn geest vertrouwen, die bij ons inwoont.

Aangezien zo'n probleem de meesten van ons te boven gaat, zal het verstandig zijn het te laten bezien door de Onfeilbare Expert, onze Heer Jezus Christus. Hij citeerde vers 6, Ik zeg, jullie zijn goden", en sprak over hen tot wie het woord van God kwam(Joh. 10:34). Dit zou het grootste deel van het probleem moeten regelen, dat Alueïm naar meer kan verwijzen dan naar één, zoals het dat inderdaad ook in vele andere gevallen ook doet, zoals bv. naar de "richters" van Israël(Ex. 21:6) of naar valse goden. Maar ze mogen ook gerekend worden als een klasse, of als één in geest, slechts middel of mond zijnde door wie AL werkt.

De Zoon van God heeft duidelijk aan ons uitgelegd hoe twee ook één kunnen zijn in "werken"(Joh. 10:30-38). Wie deed de werken die Hij deed? Hij zei "Maar de Vader.... doet Zijn werken"(Joh. 14:10). Deed de Zoon dan geen werken? De werken die Hij deed werden door de Vader in Hem gedaan. Dit is AL's werkwijze doorheen de eonen, speciaal bij het onderschikken. Zoals blijkt zal het worden gedaan door Zijn Zoon en anderen onder Hem, maar de kracht is allemaal van Eén. Wanneer God eenmaal Alles in allen is, zal Hij in allen werken en zullen zij als één werken. Dit is in het Hebreeuws uitgedrukt door een enkelvoudig werkwoord te gebruiken, hoeveel lagere Onderschikkers er ook bij betrokken zijn. De Joden uit de dagen van onze Heer verstonden dit duidelijk niet, dus kunnen we ook niet verwachten dat hun geschriften op dit gebied in perfecte orde bewaard zijn gebleven. Hetzelfde is waar van het zogeheten "Christendom". Ze schijnen deze grote waarheid al heel vroeg verloren te hebben, want ze vervingen het door vage theologische speculaties, en de zogenaamde "vrije wil", die God van Zijn macht en goddelijkheid berooft.

Het Hebreeuws, een natuurlijke taal, maakt gebruik van sommige van de zogeheten "dienstbare" letters om stammen te wijzigen, net zoals wij de letter *a* gebruiken om negatief te stellen, zoals bv. in asociaal - niet sociaal. Maar in het Hebreeuws wordt het veel weidser gebruikt, zoals we hebben gezien met de letter U (END, voortgang uitdrukkelijk), en E(TOT of -naar, richting aangevend). Precies zo gaat het met de letter M. Op zichzelf betekent ze VAN (in de zin van vanaf). Soms lijkt het dat dit algemeen idee elders wordt tegengehouden, zelfs wanneer het aan het eind van een woord is, zoals in de zogenaamde meervouden -"im". Het lijkt de bredere gedachte te omsluiten van afscheiding, dat noodzakelijkerwijs meer dan één inhoud. Zou dit niet een van de diepere verborgenheden zijn in de titel Alueïm? Zij hebben niet alleen de geest van AL, de Onderschikker, maar ook een menselijke geest in zich. In het geval van Alue, de Zoon, is er, hoewel hij afgescheiden is van AL, geen geestelijke verborgenheid. Bij andere onderschikkers is die er wel, tot ze levend gemaakt worden en geheel onderschikt zijn aan AL, wanneer AL *alles* in hen zal zijn.

In veel gevallen echter laat men de laatste letter *m* vallen, in het bijzonder wanneer de onderschikker verbonden is met hen die onderschikt zijn, zoals de Aluei van Israel. In dit geval is de -*m* weggelaten aangezien het directe verband er

een tussen hen en *de anderen* is, niet met AL, en hun geestelijke dualiteit niet in zicht is. Daarom zullen we het in de Concordante Versie mogelijk laten zien als "Aluei van", in plaats van Alueim, of de m in een kleiner lettertype zetten, om aan te geven dat ze in de Hebreeuwse tekst niet voorkomt.

ALUEIM OF ALEIM

Daar Alueim het meervoud is van Alue, waarin dezelfde gedachte wordt uitgedrukt, begonnen we het te schrijven *met* de u. Maar aangezien de letter u in de Hebreeuwse tekst niet werd gebruikt, alleen aangegeven met een masoretische punt boven de regel, verwierpen we ze. Toen we echter de Dode Zee rollen (nu aangegeven met het symbool 1Q) vergeleken met onze tekst, vonden we dat *vrijwel altijd de letter u er in voorkwam!* In latere teksten was ze vervangen door een hoge punt. Daarom zullen we het ook zo herstellen.

DE GEEST ALS PERSOON

De geest van AL, of de Plaatser, wordt vaak als een persoon weergegeven en er wordt over gesproken als was het een individu. De Zoon sprak van de heilige geest, de geest der waarheid, die uitgaat van de Vader, als een trooster (Joh. 14:26; 15:26), die de plaats zou innemen van Jezus na Zijn vertrek. De Zoon was inderdaad een enkel Persoon, maar de *geest* die Hij zond was niet een enkele mens, maar een onzichtbare, niet-materiële Aanwezigheid die het leven van hen beïnvloedde, net zoals Hij had gedaan. Aangezien hij niet gedefinieerd kan worden, maakte Hij hem bekend door middel van figuren. Zo ook in het Hebreeuws. Daar echter wordt de geest Naartoe-Underschikker genoemd, want dat is zijn taak. Hij was niet beperkt tot één individu, maar aanwezig in hen die door AL gemachtigd waren om deel te nemen aan Zijn doelstellingen der eonen. Daar de Zoon, Alue, ten behoeve van onthulling, hetzelfde is als Zijn Vader, AL, wordt naar beide opgezien als Eén (Joh. 10:30). "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien" (Joh. 14:9; NBG). Maar het is heel anders met de lagere zonen. Aanvankelijk, voor hun levendmaking, met slechts een *voorsmaak* van de geest, verschillen ze in sommige opzichten aanmerkelijk. Daarom zijn ze ook nogal tweeslachtig in hun karakter en in het geheel niet een Underschikker zoals de Zoon. Ze falen er in allen te onderschikken tijdens de eonen van het kwaad, totdat de Zoon Zelf verschijnt in heerlijkheid tijdens de eonen der eonen. AL is niet *alles* in hen, daar ze hun eigen geesten nog hebben, totdat ze levend gemaakt worden.

Het feit dat Alue, zonder de meervouds-uitgang, verwijst naar de Ene doorheen Wie allen zijn onderschikt, maakt het onmogelijk deze zelfde vorm te gebruiken voor ieder van de Naartoe-Underschikkers. Het zou grote verwarring veroorzaken door dit te doen, want er is maar één Alue, Die Naartoe-Underschikker is, hoog boven de rest, doorheen Wie allen zijn onderschikt. De Alueim moeten onderscheiden worden van AL en Alue, zelfs als het slechts over één enkele persoon gaat. In de triade van Vader, Zoon en zonen kunnen we in onze taal het verschil duiden door *de* Zoon te gebruiken voor De Eerstgeborene, en *een* zoon voor alle anderen. In het Hebreeuws kan dit echter niet. Men gebruikt daar in zo'n geval Alueim.

Dit wordt verondersteld als een *geestelijke* uitleg van veel van de voorkomende plaatsen van het meervoud, Alueïm, waar een of meer vertegenwoordigers inbegrepen zijn, doch slechts *één geest* in hen allen werkt. Niemand, zelfs Jezus niet, kon zonder die geest mensen onderschikken aan Zijn Vader (Joh. 8:28). Hij Zelf zei: "de Vader, die in Mij blijft, doet Zijn werken." (Joh. 14:10; NBG). Hij, de Naartoe-Onderschikker, Degene die de andere Naartoe-Onderschikkers onderschikt, deed dit allemaal door middel van de geest van de Allerhoogste Onderschikker. Al het onderschikken wordt bewerkstelligd door deze geest, die AL overdroeg aan Zijn Zoon bij Diens verwekking, net zoals een menselijke vader dat doet. Dit wordt voor ons als volgt beschreven: "Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden." (Luc. 1:35; NBG). Hij was de Enig verwekte Onderschikker (Joh. 1:18).

Er is een prachtige harmonie tussen de meervouds- of duale vorm van AL en Zijn doelstelling om *alles* te worden in Zijn schepselen. Wanneer Hij alles in hen zal zijn, zullen ze nooit op hun eigen kracht werken, maar zal Hij in hen werken. Zelfs vandaag is wat we doen en Hem welgevallig is niet van onszelf, maar van Zijn geest in ons. Op het gebied van het onderschikken kunnen we dit duidelijk zien. Zonder de werking van Zijn geest kunnen we "geen enkele ziel redden." We zouden ons voortdurend bewust moet zijn van het feit dat een ieder van ons niet een onafhankelijke werker is, maar AL, *Hij* doet het werk. Wij zijn slechts instrumenten in Zijn handen. De AL in Alueïm is Zijn geest. Wij zijn alleen de -*ueim*, de gebrekkige instrumenten. In de praktijk kan de ene goddelijke geest vele individuen omvatten.

We moeten er met nadruk op wijzen dat *AL zegt*: "dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat." (Deut. 8:3; NBG). Toch werd het eigenlijke werk niet door AL gedaan, maar door Mozes, en door Gods Zoon (Matt. 4:4) en door hen die deze woorden hardop lazen, kortom: door vele individuele Naartoe-Onderschikkers. AL moge dan letterlijk Zich nooit hebben geuit door geluid, maar Mozes en Zijn Enig-geboren Zoon deden dit duidelijk wel, eerst in het Hebreeuws en daarna in het Grieks en nu zeggen we het in het Engels (en Nederlands; vertaler). De klank is heel anders, net zoals de individuen, maar de betekenis is hetzelfde. Op deze manier onthult AL Zijn woord doorheen Alue en Alueïm.

Op het eerste gezicht lijkt het ongelofelijk dat Alueïm, de meervoudsvorm, die veel vaker wordt gebruikt dan de andere twee tezamen, anderen zou kunnen omvatten dan het Ene Allerhoogste Wezen. Maar wanneer we Zijn *activiteiten* beschouwen en de nadrukkelijke uitspraken lezen over het aandeel dat Zijn Zoon er in heeft, dan wordt het duidelijk dat er *tenminste* twee bij zijn betrokken. Allen zijn tot stand gekomen *door* de Zoon, als het Woord (Joh. 1:3). Alles werd *in* Hem, *door* Hem en *voor* Hem geschapen en heeft zijn samenhang *in* Hem (Kol. 1:16). Zoals Adam het menselijk ras in zich had, zo had de Zoon de gehele schepping in Zich. En zoals de hele mensheid deelneemt aan Adam's geest en zijn opdracht uitvoert om de aarde te onderschikken, zo nemen Zijn heiligen deel aan Zijn geest en voeren Zijn opdracht uit als Naartoe-Onderschikkers, bij het onderschikken van allen. AL werkt zelden alleen, maar Zijn geest voert de onderschikking van allen uit doorheen hen die hem hebben ontvangen. Dit verklaart waarom het meervoudige Alueïm zo vaak wordt gebruikt.

Er is weinig over deze waarheid onthult in de lagere regionen van openbaring, want daar is alles in raadsele gehuld(1Kor. 13:12). Zo is het ook met deze titel. Maar in Johannes' en speciaal in Paulus' geschriften, wanneer hij de huidige alles overstijgende waarheid onthult, wordt ons rechtstreeks gezegd dat "Alles is uit God"(2Kor. 5:18) en dat *Hij* "in alles werkt naar de raad van zijn wil,"(Efe. 1:11;NBG). Onderschikking is werkelijk *Zijn* exclusieve taak. Hij alleen heeft de kracht en Hij alleen zal de vruchten oogsten. Hij alleen onderschikt Zijn schepselen aan *Zichzelf*. Zijn Zoon, en zij die door de geest van de Onderschikker zijn gezalfd, zijn ondergeschikt aan *Hem*, en onderschikken anderen weer aan *Hem*, *niet aan hen zelf*, want zij zijn *Naartoe*-Onderschikkers.

Uit het voorafgaande kunnen we zien dat het van het grootste belang is onderscheid te maken tussen het enkelvoudig en meervoudig gebruik van AL, daar het een treffend beeld geeft van Zijn Hebreeuwse onthulling, die ons voorbereidt voor de hogere waarheid van Gods geestelijke eenheid met allen die tijdens de eonen van Hem zijn en met iedereen bij de voleinding. De huidige verwarring, door het te ontkennen, verhult eerder dan dat het onthult. We herkennen nu dat wanneer we de enkelvoudige tijdsvorm gebruiken, zoals in het Hebreeuws, het veel eenvoudiger is de waarheid uit te leggen. Voor de geestelijke heilige zal het een voortdurende herinnering zijn dat alles nu *uit* de Onderschikker is en dat dit Hem "Alles in allen" zal maken bij de voleinding. Daarom zullen we de geïnspireerde tekst volgen, in de vreze en gunst van de Onderschikker, er voor kiezend Hem te dienen boven de mens.

DE ZOON ALS LAATSTE GEZONDEN

Samen met de vele Bijbelstudenten waarmee ik in contact ben gekomen, dacht ik ooit dat onze Heer aan de vroege mensheid was getoond en tot Adam en anderen sprak voordat Hij in het vlees tot ons kwam. Het was niet eenvoudig om dit idee op te geven, daarom heb ik in deze een groot gevoel van medeleven met anderen. Toen ik vond dat de titel Aluee blijkbaar zo weinig werd gebruikt, en nooit in verband met zo'n kenbaar worden, kwam de gedachte op aan de uitdrukking aan het begin van de brief aan de Hebreeën:

"Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het *laatst der dagen* tot ons gesproken in de Zoon," (Hebr. 1:1;NBG)

Daarmee komt de gelijkenis overeen die onze Heer sprak over de wijngaard, tot wiens pachters de eigenaar slaaf na slaaf stuurde. Uiteindelijk zond hij zijn zoon(Marc.12:6).

In Hebreeën wordt de relatie tussen de vroege boodschappers en de Eerstgeboren Zoon volledig uiteen gezet, beginnend met de verklaring dat God tot hun vaders sprak in de profeten. Dan wordt de Zoon vergeleken met de boodschappers, doorheen wie God met de mensheid had gecommuniceerd en hen de Wet had gegeven(2:2). Het was niet passend de Zoon te associëren met de verwelkende heerlijkheid van de Wet en al het falen van de kwade eonen, over welke de verschillende Alueim, of Naartoe-Onderschikkers, geplaatst waren, want zij slagen niet in hun opdracht(Psalm 82). Daarom zullen de ophanden zijnde eonen *niet* aan deze boodschappers worden onderschikt. Ze zullen worden onderschikt door de

Mens, Jezus, de Naartoe-Underschikker, Die Zichzelf stelde onder de boodschappers om zo te lijden en te sterven, maar nu, ver boven hen, is bekleed met heerlijkheid en eer. Hij is, met Zijn broeders, de Naartoe-Underschikkers van de toekomst. Zij zullen uiteindelijk de onderschikking van allen bereiken. De helderste onthulling die ons is gegeven over de voor-menselijke Christus, laat zien dat Hij onafscheidelijk was van de vorm van God, en Zichzelf moest ontledigen, de vorm van een slaaf aannemend, om zo in de gelijkenis van de mensheid terecht te komen(Filip. 2:6,7). Dit houdt in dat Hij *in het verleden niet een menselijke vorm had aangenomen!* Zijn heerlijkheid was veel te groot voor menselijke waarneming. Zelfs de Wet werd via boodschappers voorgeschreven(Gal. 3:19; Hand 7:53). De *verwelkende* heerlijkheid van de Wet kwam via Mozes, de *blijvende* heerlijkheid van *genade* en *waarheid* kwam via Jezus Christus. Hijzelf zei:

"Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is.....Maar Ik zeg u..."
(Matt. 5:21,22;NBG)

Niemand heeft ooit God gezien. De Enig-verwekte God, Die aan het hart van de Vader is, Hij ontvouwt Hem. Hieruit volgt dat de Zoon, de Naartoe-Underschikker, niet afdaalde om, tijdens de bedeling van veroordeling, in de heerlijkheid die Hij het verleden had met de mensheid in contact te treden. Hij werd er geen deel van, totdat Hij er in werd geboren opdat Hij genade en waarheid kon toedienen. Deze vernedering was veel groter dan we kunnen bevatten, zelfs als we zien op de diepere afdaling in de schaamtevolle dood aan het kruis.

DE BEDIENING VAN DE BOODSCHAPPERS

De bediening van de boodschappers hield niet op, zelfs niet toen onze Heer menselijke vorm aannam. We zullen er hier slechts een paar noemen. Een verscheen aan Jozef, de aanstaande echtgenoot van Maria(Matt. 1:20); Gabriël verscheen aan Zacharias en Maria(Luc. 1:19,26); de herders(Luc. 2:13); bij de vijver van Bethesda(Joh. 5:2); aan Petrus(Hand. 5.19, gevangenis 10:7), in Joppe(Hand. 10:3), gevangenis (12:7); Filippus (Hand. 8:26); Herodes geslagen(Hand. 12:23); Paulus, op een schip(Hand. 27:23); Johannes(Openb. 1:1). Johannes de Doper was zelf een boodschapper(Matt. 10:11). Ook zij zijn onderschikt aan de Naartoe-Underschikker. Hij had twaalf legioenen ervan tot Zijn beschikking, zelfs in Zijn vernederde toestand(Matt. 26:23). In deze bediening van hemelse zegeningen zijn de geestelijke machten van boosheid onze belangrijkste tegenstanders(Efe. 6:10-17), maar leden van het Lichaam van Christus hebben zulke tussenpersonen niet nodig.

VOOR EN NA DE VOLEINDING

In verband met de vragen die zich voordoen bij de voleinding, zoals: "Zal de vader de Underschikker blijven ná de eonen?", zijn we verplicht het verschil tussen Hem en de Naartoe-Underschikkers, *Alue* en *Alueim*, nauwkeurig te onderzoeken. Niet alleen is er een *e* aangevoegd om het *tot* uit te drukken, maar is er ook een *u* ingevoegd dat in een zo precies mogelijke sublinear als TOT-UNDERSCHIK-END *iemand* kan worden weergegeven, d.w.z. zij die daadwerkelijk onderschikken, terwijl AL de ONDERSCHIK-er zal zijn, zonder het *END*, want het beschrijft eerder zijn *bediening*, dan de *uitvoering*, die Hij opdraagt aan anderen. Bij de voleinding, wanneer allen zijn onderschikt, zal het onderschikken ophouden omdat het

voltooid is. Dan zal er niemand meer zijn die onderschikt. Maar het feit dat ze het gedaan hebben blijft bestaan, net zoals het feit dat het Al was die het doorheen hen deed.

Een koning delegeert gewoonlijk het feitelijke vechten in een oorlog aan een generaal, die dat weer doet door middel van ondergeschikten. Maar wanneer de overwinning is bereikt, en het eigenlijke vechten over is, behouden de generaal en die onder hem staan hun rang en titel. Maar na de eonen zal dat niet zo zijn. In het Hebreeuws is dit verschil eenvoudig uit te drukken door de *u* te laten vervallen. Christus zal *niet* langer de Naartoe-Onderschikkende zijn, Alue, noch zullen de heiligen meer de Naartoe-Onderschikkenden, Alueïm, zijn, want ze zullen zich dan niet meer bezig houden met onderschikken. Maar Hij zal nog steeds de grote Ale, Degene Die allen aan AL heeft onderschikt, en de anderen zullen Aleïm zijn, zij die de eer kregen onder Hem te mogen dienen. Deze opmerkelijke eigenschap van het Hebreeuws schijnt vergeten te zijn. We zullen het opnieuw bekijken als we de goddelijk Naam (*leue*) gaan bestuderen, waar het dezelfde kracht heeft.

Er zijn drie terreinen van onderschikking: stof, ziel en geest. Bij de schepping onderschikten de Alueïm de *hemelen* en de *aarde*, zodat zij tot op vandaag gehoorzamen aan de "natuurwetten". De mensheid werd de controle gegeven over de levende *zielen* op de aarde, omdat Adam een extra portie van de goddelijke geest ontving. *Geestelijke* onderschikking is de bediening van hen die bijzonder begiftigd zijn met geest van AL, met de Zoon als hun hoofd, doorheen Wie allen tot onderschikking zullen worden gebracht. De uitdrukking "Onderschikker" mag voor ieder van hen worden gebruikt. Ze kunnen van elkaar worden onderscheiden door hun context. Onze Heer onderschikte gedurende Zijn bediening op aarde niet alleen de geesten van mensen en verzadigde Hij hun zielen met voedsel, maar ook de wind en de golven gehoorzaamden aan Zijn wil (Matt. 8:23-26). Toch was dit slechts een voorproefje van verdere fysieke wonderen tijdens het millennium. Hij is de Naartoe-Onderschikker in alle drie de gebieden: stof, ziel en geest en zal ze in Zijn koninkrijk allemaal controleren.

ONDERSCHIKKERS IN DEN BEGINNE

Na de woorden "In den beginne", gaan de vertalingen verder met: "schiep God". Maar het geïnspireerde Origineel zegt dat de schepping werd gedaan door *Alueïm*, door Naartoe-Onderschikkers. Dit schijnt tot op heden een onoplosbaar raadsel te zijn. We smeken onze geachte lezers bij ons te blijven als we nu proberen te laten zien dat de Schrift precies bedoelt wat ze zegt en dat er geen noodzaak is ze te wijzigen overeenkomstig onze duistere misvattingen. De sleutel tot dit raadsel volgt al snel, in het derde vers, want de *geest* van God (Alueïm, Naartoe-Onderschikkers) trilt boven het oppervlak van het water. *God is geest, en Hij werkt door middel van Zijn geest, maar doorheen hen aan wie Hij ze geschonken heeft.*

DRIE SCHEPPINGEN

De meesten van ons hebben het idee geërfd dat er één enkele schepping was, een onmiddellijke handeling die materie deed ontstaan en die nooit meer herhaald hoefde te worden. Dit is een veel te beperkte gedachte. Er zijn drie afzonderlijke scheppingen,

waarvan er twee al in het verleden liggen en een nog in het verschiet. Twee hebben een materiële basis, maar een is volkomen geestelijk. Zelfs van de toekomstige materiële schepping wordt niet gezegd dat ze uit het niets zal zijn. De centrale geestelijke schepping, onthult door Paulus(2Kor. 5:17) ontsprong in AL, maar komt tot ons door het werk van Christus en de onthullingen van Paulus en andere tussenpersonen. Zo was het waarschijnlijk ook in de eerste materiële schepping. Daarom lezen we dat *Alueim*, niet AL alleen, de hemelen en de aarde schiepen. In het licht van latere onthullingen, die ons leren dat alles tot stand kwam door het *Woord*, zonder welk zelfs niet één ding tot stand kwam, kunnen we de schepping van de hemelen en de aarde niet beperken tot één enkele Onderschikker alleen: AL.

Aangezien we niet aanwezig waren tijdens deze schepping moeten we geheel afgaan op Zijn Woord, dat laat zien dat niet alleen de Vader, als Onderschikker, maar ook Zijn Zoon betrokken was bij het scheppen van de hemelen en de aarde. AL was de *bron*, want alles is *uit* Hem, maar Alue was de *Weg*, want alles is *door* Hem(Rom. 11:36). Er kunnen ook anderen bij betrokken zijn geweest, zoals de zonen van Alueim die aanwezig waren bij de grondlegging van de aarde (Job 38:7). Alhoewel niet alles rechtstreeks door AL Zelf werd geschapen, maar door Zijn Zoon(Kol.1:15), toch was de *geest* die van AL. Dus: uiteindelijk is alles uit God(Rom 11:36).

In het latere en grotere werk van de verzoening, machtigde de Vader de Zoon om Zich te ontleiden van Zijn voortijdse macht en heerlijkheid, en Zich te vernederen door mens te worden en af te dalen in de meest schaamtevolle dood, als een Offer voor allen, om Hem daarna te bekleden met macht en heerlijkheid en te laten heersen over allen en allen naar Hem toe te onderschikken. Maar de Vader koos ook vele anderen, aan wie Hij een maat van Zijn heilige geest toedeelde, om zo als vertegenwoordigers onder Hem te werken in het bereiken van de rest. Zo schijnt het te zijn geweest in de vroege en lagere sferen van de schepping.

DE GEEST VAN ADAM

Menselijke wezens, de afstammelingen van Adam, zouden het veel eenvoudiger moeten vinden dan boodschappers om te begrijpen hoe één geest door velen gedeeld kan worden, want de levensadem die Adam ingeblazen kreeg werd aan al zijn nakomelingen doorgegeven. Hoewel hij is doorgegeven aan vele, vele miljoenen, spreken we er nog steeds over als één, wat hij dan ook werkelijk is. Bovendien maakt deze geest van alle mensen onderschikkers, niet alleen Adam. Net zoals de ene geest de mensheid tot onderschikkers van de dieren maakt, zo maakt de ene geest van de Onderschikker, AL, allen die hem ontvangen tot onderschikkers in de hogere sferen van de geest. Wanneer we spreken, spreekt Adam in ons. En wanneer we Gods woorden herhalen, spreekt Hij, wij spreken het slechts uit. *Wij* zijn geen onderschikkers buiten Hem om. Daarom zijn we Naartoe-Onderschikkers, net zoals al Zijn boodschappers.

(HET) BEGIN

Een absoluut begin is in de Schriften onbekend, net zoals een absoluut einde. Zoiets valt buiten het menselijk begrip, zelfs al zou het in het Woord worden genoemd. Zoals er al vaak op is geweest, is het begin in Genesis niet het begin van

alle dingen, maar slechts dat van de materiële hemelen en aarde. Daar alles werd geschapen in de Zoon van Gods liefde, is Hij vóór al het andere en heeft alles zijn samenhang in Hem. Hoewel er geen menselijke wezens waren vóór Adam, waren de zonen van Alueïm aanwezig bij de grondlegging van de aarde, zoals aan Job werd medegedeeld. Om hem te plaatsen waar hij hoort, samen met de rest van de mensheid, werden Job een paar pittige vragen gesteld:

"Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt!
5 Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers! Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen?
6 Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd,
7 terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden?"
(Job 38:4-7;NBG)

Hier worden we voorgesteld aan hen die "in den beginne" aanwezig waren. Zij waren blij en diep onder de indruk door het grondvesten van de aarde. Het schijnt eerder een doorlopend proces geweest te zijn dan een plots mirakel, en wordt hier vergeleken met het oprichten van een groot gebouw op aarde. Gods geest is letterlijk onwaarneembaar, zelfs wanneer hij in anderen aanwezig is. Het was onmogelijk hem in letterlijke termen te omschrijven, daarom worden deze vroege zonen dan ook figuurlijk voorgesteld als sterren. De komst van Christus werd door een Ster uit Jakob voorgezegd(Num. 24:17), die de magi naar Zijn geboorteplaats leidde(Matt. 2:2). De maan en de sterren regeren de nacht. In de era van het einde zijn zeven sterren de boodschappers van de ekklesia's(Openb. 1:20) en de Wortel van David zal de schitterende Morgenster zijn, aankondiger van het komend koninkrijk. Zo vierden de sterren "in den beginne" de komst van de aarde(Job 38:4-7). Dit is zeer suggestief. AL was omkleed met duisternis en slechts vaag verlicht door de zwakke uitstraling van de sterren. Maar toen de aarde was gegrondvest, stond de *dag* op punt van aanbreken, want het moest het middel worden van Zijn meest complete onthulling aan al Zijn schepselen.

ZIELSE ONDERSCHIKKING

In het tweede geval van onderschikking, in Genesis 1:28, wordt, na het formeren van Adam, verwezen naar de levende zielen op aarde. Dit zal worden bereikt als de dieren zijn onderschikt in het komende koninkrijk en de gehele mensheid verzoend zal zijn bij de voleinding. Zielse onderschikking, aan de mensheid gegeven, en later, toen de vrouw zondigde, geconcentreerd in de man, werd door zijn eigen zonen geërfd. Toen zij zijn eigen dochters huwden, scheen de eerste familie een soort adel gevormd te hebben. Toen de mensheid veelvuldig was geworden, waren deze bijzonder onderscheiden van de rest (reuzen, Gen. 6.4) en de zonen waren heren, stervelingen met *de* naam. Deze waren zonen van de oorspronkelijke onderschikker die boven het voor-Zondvloedse ras stonden, zeker nadat Adam was gestorven.

Na de Zondvloed werd de onderschikking op een andere basis gebracht, die iets was veranderd, en voortgezet met het roepen van Israël. Ze zal uiteindelijk worden verkregen in de Messias, de Zoon van Adam en de Zoon van de Allerhoogste Onderschikker, Die allen tot de Vader zal onderschikken bij de voleinding. In de tussentijd zijn wij onderworpen aan de overheden, die Gods dienstknechten zijn ten behoeve van ons welzijn(Rom. 13:1-4).

DE GOD VAN SHEM

Na de Zondvloed lezen we over Alueï Shm, de Onderschikkers van *Shem*. Hij is de voortbrenger van de *Shemieten*(niet: *Semieten*), waaruit Abram en Israel zijn voortgekomen, die AL's belangrijkste Naartoe-Onderschikkers op aarde zijn(Gen. 9:26). Ieue wordt in het bijzonder de Onderschikker van Abram genoemd, en van Izaäk, en van Jakob(Ex. 3:15), en van alle Hebreërs(Ex. 3:18), en van Israel(Ex. 5:1), want deze, en hun zaad, zijn Zijn middelen tot onderschikking van de mensheid. Uit hen kwam David voort, de koning, en uit hen kwam de Messias, de Naartoe-Onderschikker, Die niet alleen over de hele aarde zal regeren, maar *alle* vijanden onder Zijn voeten zal stellen. We kunnen de aanvang van deze grootse voleinding zien in de onderschikking van Shem en van Israël, want aan hen vertrouwde Hij Zijn onthulling aan de mensheid toe.

MAN GODS

Het kan behulpzaam zijn zinnen als "de man Gods" te vertalen als "de man van de Naartoe-Onderschikkers". Het geeft ons een vaststaand idee van de *betekenis* en komt volledig overeen met "Gods" hoofd-activiteit tijdens de eonen. Het is toepasbaar op allen die Hem dienen bij Zijn werk van universele onderschikking. Heel passend wordt het gedefinieerd bij Farao, bij het beschrijven van de man onder hem die zijn volk kon onderschikken. Hij spreekt over hem als een die de *geest* van God heeft, iets dat de essentiële eigenschap is van iedere man van God(Gen. 41:38). Daarna komt Mozes, die Ieue's volk aan Zijn wet onderschikte. Het wordt van hem vaker gezegd dan wie dan ook in dit verhaal(Deut. 33:1; Jozua 14:6; 1Kron. 23:14; 2Kron. 25:9; Ezra 3.2; Psalm 90:1). Het wordt toegepast op de profeet Samuel(1Sam. 9:6 etc), Elia(2Kon. 1:9), en op David (Neh. 12:24,36). Dit laat zien dat de Onderschikker deze titel toepast op hen doorheen wie Hij Israël tot Zichzelf aan het onderschikken is.

AL ALUEÏM, ONDERSCHIKKER VAN NAARTOE-ONDERSCHIKKERS

Jakob worstelde te Peni-AL met een man(Gen. 32:24,31). De KJAV zegt dat hij God(Alueïm) zag van aangezicht tot aangezicht. Maar God is niet waarneembaar(1Tim. 6:16). Hij zag niet de Allerhoogste Onderschikker, maar een boodschapper van AL. Later, toen hij een altaar oprichtte bij Shechem(33:18), noemde hij het AL-Aluei-Ishr-AL, Onderschikker van de Naartoe-Onderschikkers van Israel.

AL MET ALUEÏM

Toen Jakob wegvluchtte van zijn broer, ontmoette Ieue hem en beloofde hem de grond waarop hij lag. Hij noemde de plaats Bith-AL, Huis van de Onderschikker(Gen. 28:16-19). Toen hij later terug kwam, bouwde hij daar een altaar en noemde de plaats AL-bith-AL(Onderschikker van het huis van de Onderschikker), want daar hadden de Naartoe-Onderschikkers(Alueïm)zich aan hem onthult toen hij vluchtte(Gen. 35:6,7). In zijn droom zag hij de *boodschappers* van Alueïm opstijgen en neerdalen op de hemelse snelweg(Gen. 28:12). Dit geeft ons een zinspelende op de rol die de Naartoe-Onderschikkers speelden in die tijd. Zij brachten de boodschap van AL over. Dit was vaak het geval in Israël. Vandaag

zendt Hij menselijke ambassadeurs om te verzoenen en mensen te onderschikken naar Zijn wil.

KORACH

In Numeri 16:22 worden AL en Alueïm samen gebruikt bij de opstand van Korach, toen leue op het punt stond de hele samenkomst in een oogwenk uit te roeien, protesteerde Mozes, zeggend: "AL Alueï(Onderschikker van Naartoe-Onderschikkers) van de geesten van alle vlees." De RSV heeft hier(vertaald;WJ) "O God, de God der....", voorbijgaand aan de *-ueï*, wat aantoont dat het gaat om tot en *meervoud*. Dit verhuult het feit dat Korach een van de leiders, naartoe-onderchikkers, in Israel was, en niet zo maar een gewone Israëliet. Zijn positie verlangde dat hij zijn volk onderschikte naar de Onderschikker. In plaats daarvan leidde hij ze in *wegschikking*. Dit noodzaakte tot een zwaar en plots oordeel. Het is alleen wanneer we deze zaken goed begrijpen, dat we de zwaarte en snelheid van het oordeel kunnen verstaan, want de aarde opende zich en verzwoeg hen in een ogenblik. *Wegschikking* bij onderschikkers moet worden uitgeroeid! Toen de stammen van Israël, die ten oosten van de Jordaan leefden, tegen de rest protesteerden over een altaar dat ze hadden gebouwd, lieten ze hun protest voorafgaan met "De Onderschikker (AL) van de Naartoe-Onderschikkers (Alueïm) is leue.(Jozua 22:22). Ze herhaalden dit om zo de nadruk te leggen op hun trouw aan de "God" van Israël. Het lijkt erg vreemd te horen dat ze andere "goden" erkenden naast de Ene, die in de tabernakel verbleef. Maar het blijkt zeer toepasselijk wanneer we zien dat deze zaak niet in handen was van het gewone volk, maar van de "hoofden" of "prinsen" in Israël, die de Naartoe-Onderschikkers waren op hun terrein. Het was voor hen heel passend dat ze speciaal zichzelf noemden als ondergeschikt zijnde aan Hem. In zulke zaken was het volk niet direct en individueel onderschikt aan leue, de Allerhoogste Onderschikker, maar aan de hoofden of prinsen. De laatste herziening van de R.S.V. probeert het uit te leggen door dit te schrijven: "de Machtige, God, de Heer," , terwijl de *pointe* ligt in het feit dat het eerste enkelvoud is en het tweede meervoud.

ZOON EN ZONEN IN HET HEBREEUWS

In de brief aan de Hebreëën spreekt AL van Zijn Zoon, in tegenstelling tot Zijn voorgaande middelen van communicatie door boodschappers(Hebr. 1:4). Ze worden behandeld als zijnde in dezelfde *klasse* als middel waar doorheen AL sprak, maar zeer verschillend in *rang*, net zoals in de Hebreeuwse geschriften ze allen *Naartoe-Onderschikkers* zijn, maar de Zoon *de* Naartoe-Onderschikker is. Aan de goddelijke kant is Hij Zijn Zoon, de schittering van Zijn heerlijkheid en het Vaandel van Zijn aanspraak, en is Hij zo veel beter dan zij. Maar aan de geschapen kant wordt Hij hier hun Deelgenoot genoemd(Hebr. 1:9), hun Broeder(2:12), inclusief Adam en Mozes, en Jozua en de Hoofd-Priesters zoals Aäron en Melchizedek, maar wel veel groter dan wie van hen dan ook(Psalm 45:1-7: Hebr. 1:8).

In het komende koninkrijk van Christus, de Naartoe-Onderschikker, zal Hij alle volken regeren met een ijzeren staf(Openb. 12:5). Hij zal echter niet alléén regeren, maar Zijn autoriteit uitoefenen via de twaalf apostelen en andere lagere Naartoe-Onderschikkers. Ja, Zijn heiligen, die zijn geheiligd door Zijn geest, zullen de hele wereld oordelen(1Kor. 6.2). Zelfs in de hemelse gewesten zal Hij de

ekklesia gebruiken, die Zijn lichaam is, om de daar verblijvenden tot onderschikking te brengen aan de goddelijke wil.

HET TEKORTSCHIETEN VAN STERVELINGEN

"Wat is een sterveling, dat U aan hem denkt,
en een zoon van de mensheid, dat U kennis van hem neemt?
Toch maakt U hem bijna als een van de Alueïm. en met heerlijkheid en eer kroont
U hem.

(Psalm 8:4,5; proeve van concordant vertalen)

De Alueïm schijnen ietwat boven de mensheid te staan. Wie zijn zij? Vertalers lijken in verwarring te zijn. De KJAV geeft deze Hebreeuwse titel alleen hier weer als "engelen", waar het elders honderden malen voorkomt en dan schrijft men meestal *goden* of *God*. De Septuagint noemt ze *boodschappers*, wat er niet zo ver naast zit. Zo is het ook daarin ook in Psalm 8:5; 87:7; 138:1 en Hebr. 2:6. Maar de meest moderne (Engelstalige-) versie geeft het als: "God", alsof de mensheid vrijwel Goddelijk is!

Waarschijnlijk had het Grieks in de vroege dagen geen goede vervanging voor Alueïm, Naartoe-Onderschikkers. In deze passage was het echter overduidelijk dat niet de Godheid werd bedoeld, en daarom vielen ze terug op "boodschappers", iets wat heel wel op Naartoe-Onderschikkers kan worden toegepast, aangezien zij anderen door middel van hun boodschap onderschikken. Het lijkt dus helder te zijn dat deze de hemelse wezens zijn die vóór de mensheid werden geschapen en van een hogere rang zijn. Velen van hen werden als boodschapper gebruikt, maar anderen weer op andere gebieden. Hun namen variëren met hun speciale activiteit. Zo lezen we dat Alueïm sprak tot Mozes, maar elders dat dit door boodschappers werd gedaan. In de toekomst, tijdens de *dag* van God(2petrus 3:12), zal de gehele levende *mensheid* onderschikt worden aan God, want Hij zal onder hen verblijven(Openb. 21:3,4). Dit zal worden gevolgd door alle doden die aan Hem zijn onderschikt voor de Grote Witte Troon, en levend gemaakt bij de afschaffing van de dood(1Kor. 15:26; 2Tim. 1:10). Dan, wanneer allen zijn onderschikt, zullen Naartoe-Onderschikkers niet meer nodig zijn en zal AL Zelf, met vaderlijke genegenheid, heersen als een *Vader* over Zijn liefhebbende familie.

We hebben veel onderzocht om de beste methode te vinden om de lezers van de Concordante Vertaling deze onmisbare feiten te brengen. De enig mogelijke weg lijkt deze te zijn: translitereer deze titel en zet de betekenis hier en daar in de marge, net zoals we denken te doen met de Naam, leue. Iedere letter en teken heeft z'n onmisbare betekenis voor het verstaan van de Schriften. Dit is slechts de opening van de deur naar verdere studie en hoeft geen verdere wijziging waar het naar verder licht leidt.

Moge onze genadige God het gebruiken om Zijn grote heerlijkheid als de Onderschikker Die verlangt Zijn schepselen te zegenen door Alles in hen allen te worden!.

Deel 4 - De Naam der Namen

IEUE, Die zal zijn, die is en was, is de hoogste en heiligste van alle namen. Het geeft het bestaan weer van de Godheid in relatie tot *de tijd*, niet tot Zijn *handelen*, dat wordt weergegeven door Zijn titels, zoals Onderschikker (over het algemeen in onze vertalingen vertaald met "God"), of Heer, of Hij die Volstaat, of Redder, of andere titels die op hun gebied even kostbaar zijn.

Veel overdenken heeft ons overtuigd dat, in het kern van de zaak, dit de meest toepasselijk mogelijke benaming is voor de Godheid tijdens de eonen op aarde. Ze is gebaseerd op de gedachte van *bestaan*, waarop alle verder denken is gefundeerd. Dat is waarom een thesaurus, waarin alle woorden van een taal zijn geklassificeerd en gerangschikt op hun betekenis, met deze gedachte moet beginnen. Inderdaad wordt het werkwoord *zijn* in sommige talen, zoals het Hebreeuws, nauwelijks gebruikt, omdat het zo vanzelfsprekend is. In de KJAV komt het vaak voor als *cursief* gedrukt, wat aangeeft dat het *niet* in het Hebreeuws voorkomt, hoewel het wel in het Engels noodzakelijk is. Hij is het enige Wezen dat altijd bestaat en brengt al het andere tot bestaan.

De loutere gedachte van Zijn, of bestaan, is niet voldoende voor de Naam der namen. Aangezien vele anderen ook *zijn*, zou dit Hem niet van de rest onderscheiden. Daarom is ze doortrokken van de gedachte aan *tijd*. Had Hij "*Altijd-zijnde*" gebruikt om het uit te drukken, dan waren geschapen wezens niet in staat geweest om het te vatten, want wat onbegrensd is valt buiten het begripveld van een sterveling. De Fransen vertalen de Naam als "De Eeuwige". Dit schijnt de de Naam te zijn die er het dichtst bij komt, maar ze schiet tekort in het herkennen van de drie *verdelingen* van tijd die ze karakteriseert. Daarenboven is het een filosofisch idee, dat nergens in de goddelijke onthulling wordt gevonden.

NIET "EEUWIG"

Theoretisch, de Schriften even er buiten latend, zou men verleid kunnen worden te denken dat de Naam eeuwigheid uitdrukt. Maar goddelijke onthulling is beperkt tot de eonische tijden, opdat een sterveling het zou kunnen begrijpen. In het verleden, toen een deel ervan in namen werd gebruikt, werd de toekomstige fase vaak bij hun samenstelling benadrukt. Jesaja betekent: *Zal-zijn-reddend*. Het *verleden* is vervallen. In de toekomst, als Hij aanwezig zal zijn, zal de *toekomst* vervallen. "Eeuwigheid" staat zulke aanpassingen aan Gods eonisch handelen niet toe.

In de gedachten van geschapen wezens wordt tijd van nature onderverdeeld in verleden, heden en toekomst. Dit zijn basisbegrippen in de onthulling van de Godheid. Zijn doelstelling wordt uitgewerkt in fasen. Hij ontwikkelt Zijn plan van begin tot eind in afgepaalde onderdelen, net zoals het gaat bij alle leven: eerst het zaad, dan de wortels, de stam, de takken, de bladeren, de bloesems en dan de

vrucht, die langzaam rijp wordt. Voor sommige voorbeelden is ons leven lang genoeg om het hele proces te zien. Maar in Zijn eonische doelstelling waren we niet aanwezig toen het begon, of tijdens de reeds voorafgaande ontwikkelingen, maar we zijn met Hem op dit moment en we zullen dat ook in de toekomst zijn. Daarom is het ook dat anderen met hem verbonden kunnen zijn door het eerste deel van Zijn Naam aan de hunne toe te voegen, want dat zijn en blijven ze in de toekomst. Maar alleen het laatste deel(...E, was) wordt nooit toegevoegd, want ze waren *niet* met Hem in het verleden.

Eerbied voor de Naam werd in verschillende tijden op meerdere wijzen getoond. We hebben een Duitse versie van de Hebreeuwse Schriften die probeert de vroomheid te tonen door nooit de heilige Naam te noemen, maar er altijd naar te duiden door middel van het voornaamwoord Hij, Hem of Zijn. Een rabbijn vertelde me dat de Joden in plaats ervan de term "Shem" gebruikten, wat *Naam* betekent, net zoals wij over "het Boek" spreken, als we de Bijbel bedoelen. Dit oppervlakkige en uiterlijk eerbetoen is op z'n plek bij hen die Hem nooit als hun Redder hebben leren kennen, of zich nooit verblijd hebben over Zijn liefde, maar niet bij ons, die Zijn geest hebben ontvangen en Zijn leven. Wij kunnen het beste onze eerbied tonen door ze met heilig ontzag te gebruiken en door het gebruik ervan in de Heilige Rollen te onderzoeken.

HINDERNISSEN

Ons verlangen Hem beter te kennen door middel van Zijn Naam wordt sterk gehinderd door de onheilige gevolgen van pogingen ze te heiligen. Ze werd niet voor mensen ogen verborgen door een lege plek te laten in de geïnspireerde rollen, maar door het vervormen van haar uitspraak en betekenis, zowel in de heilige tekst zelf, als in de vertalingen. Deze inspanningen zijn er alleen in geslaagd ze te verbergen achter een dicht gordijn van onwetendheid en bijgeloof. Dit proberen we te verwijderen, zodat een ieder de rijkdom mag ervaren die zit in de kennis van de Naam der namen.

Tot dusverre hebben we geprobeerd dit te doen door iets van de menselijke verpakking te laten zitten, maar hoe verder we kwamen met het onderzoeken van zijn rijkdommen, hoe meer het duidelijk werd dat niets anders dan een terugkeer naar de exactheid van de originele documenten, *aangezien ze geïnspireerd werden*, succes kan brengen. Zelfs de naam "Jehovah", die we vele jaren gebruikten, kopieert de verkeerde klinkers van de titel *Heer* en vervormt zowel het besef als de klank. Daarom gaan we terug naar het origineel, alleen dát geeft uitdrukking aan ieder deel, zowel als aan het geheel, en brengt de basisboodschap over die ieder van de letters bevat. Maar aangezien de Arameese letters, die de Joden meebrachten uit de ballingschap, niet dezelfde zijn als de oorspronkelijke, zullen we overeenkomstige Latijnse letters gebruiken in het gedrukte Engels; daarmee zijn al onze lezers vertrouwd.

DE GEÏNSPIREERDE VERTALING VAN IEUE

De betekenis van de Naam lijkt al heel vroeg verloren te zijn. Daar het Hebreeuws geen hulpwerkwoorden kent als ZIJNDE, WIL en WAS, om de tijdsvorm van haar werkwoorden aan te geven, kunnen we niet de gebruikelijke methode van vertalen

benutten, maar moeten we afgaan op de geïnspireerde evenbeelden in latere onthullingen. In Openbaring hebben we de naam van de A en de Z, aan de Almachtige gegeven in relatie tot die tijd, wat duidelijk het evenbeeld is van het Hebreeuwse leue. Het wordt gegeven als "Die is en Die was en Die komende is"

Het Grieks en de sublineair lezen het als volgt in 1:4,8; 4:8; 11:17 en 16:5

OPHN KAI O EEN KAI OERCHOMENOS (Openb. 1:8)

DE ZIJNDE EN DE WAS EN DE KOMENDE

Die is, en Die was en Die is komende (weggelaten in 11:17 en 16:5)

Dit maakt het duidelijk dat de Naam de drie verdelingen uitdrukt van bestaan: verleden, heden en toekomst. Aangezien er heel weinig plaatsen voorkomen waar in het Hebreeuws het werkwoord ZIJN wordt gebruikt, behalve in oorzakelijk verband, zullen we hiermee starten: EIE, *worden*. Om het oorzakelijk verband te vormen, d.w.z. om *zijn* in het Hebreeuws om te zetten naar *worden*, wordt -E- er voorgezet en wordt, gewoonlijk, -I- er ingevoegd. Zouden we die weglaten, dan zouden we -E- overhouden als stam, met de betekenis van ZIJN. Dit als stam gebruikend voor de Naam, moeten we iets toevoegen om er ZIJNDE van te maken, zoals in Openbaring. De letter -U- vervult gewoonlijk deze functie in de Hebreeuwse werkwoorden. Dit toevoegend zouden we -EU-, -ZIJNDE- in het midden van I-EU-E hebben voor het *heden*.

DE AANPASBARE NAAM

Zoals we duidelijk in de Openbaring van Jezus Christus kunnen zien, is de Naam niet zoals andere namen, vast, stereotiep, onveranderlijk. Ze past zich aan aan de tijden en omstandigheden. Het boek, dat gewoonlijk foutief "Openbaring" wordt genoemd, houdt zich voornamelijk bezig met de komst van Christus; daarom is de Naam ook overeenkomstig deze gedachte. Zoals in het verleden wordt Hij de Ene genoemd Die *is* en *was*, maar niet Degene Die *zal zijn*. Dit is gewijzigd in Degene Die *komende is*, eerder een *handeling* dan een eenvoudig *bestaan*. Verderop, nadat de handeling heeft plaatsgevonden, is de handeling uit de naam weggefallen.

Samengestelde Hebreeuwse namen gebruiken vaak de eerste twee of drie letters van leue, le- of leu-, voor het aangeven van de tijd waarop ze toepasbaar zijn. In onze vertalingen is dat niet aangegeven. Eén voorval schijnt wel bijzonder behulpzaam te zijn om zijn kracht vast te stellen. In Jesaja 26:4 lezen we:

"Vertrouwt in leue voor de toekomst van de toekomst, want in le leue is een eonische rots."

(proeve van concordant vertalen)

Uiteraard kan le hier niet anders betekenen dan ZAL-ZIJN. Dat wil zeggen: de voorgevoegde I heeft de kracht van de *toekomst*. le leue verwijst naar Hem in de toekomstige eonen. Hij is niet beperkt tot het verleden of het heden. In feite ligt Zijn "dag", de dag van de Heer, in de *toekomst*. Dit is de basis voor zekerheid. We zullen deze belangrijke passage nog een keer bezien.

-IE en -IEU IN NAMEN

Het is gebruikelijk om de uiteinden van leue te vertalen alsof het *geheel*, leue, toegevoegd werd aan een andere stam. Op die manier maakten we van Zacharias "*Jehovah-herinnert*"(Lucas 1:5), en van Jezus "*Jehovah de Redder*", terwijl de geïnspireerde verklaring is: "*Hij zal reddende zijn*"(Matt 1:21). Omdat de volledige Naam, leue, *alle* tijd omvat, zowel *is*, *was* als *zal zijn*, zegt hij meer dan waar kan zijn van welke mens dan ook en is hij vanaf heden ook beperkt tot de toekomst. Daarom kunnen we niet met een gerust geweten verder gaan de volledige Naam te gebruiken bij het verklaren van gewone namen die slechts een deel ervan bezitten. We zullen van Zacharias "Herinnerend-zal-zijn" maken en van Jezus "Hij-zal-zijn-Reddende". Dit zal ons aanvankelijk niet zo erg bevallen, maar de toegevoegde helderheid en toepasselijkheid van de beperkte, geïnspireerde, vertaling zal ons spoedig verzoenen met de wijziging. Later zullen we ze prijzen, omdat het een hulpe is bij het terugvinden van lang verloren waarheid.

DE TOEKOMENDE TIJD

Het *toekomende tijd* element in de Naam zal vervallen(Openb. 11:17; 16:5). Tot op heden is het er nooit uit geweest, maar heeft altijd de grootste nadruk gekregen door het aan het begin er van plaatsen van de letter "I", die wordt gebruikt om het aan te geven. Tot op de dag van vandaag zien we met spanning uit naar Zijn *toekomst*. We erkennen dat Hij het allereerste begin van de menselijke geschiedenis was(Gen.2:4) en op dit moment in onze harten leeft; maar onze verlangende harten wensen om bij Hem te zijn, en als Hem en voor Hem. In het oude Israël keek men vooruit naar de toekomst en dit was ook de last van de voorzeggende profeten. Dat is zonder twijfel de reden waarom een paar van hun namen, zoals *Jesaja* en *Jeremia* en *Obadja* en *Zefanja* het eerste toekomstige tijdsdeel van de Naam toegevoegd hadden gekregen aan de stam, want dat karakteriseerde hun dienstbetoon. Jozua (leushou) had het er voor staan en betekent "Zal-zijn-reddend".

EEN GEÏNSPIREERDE VERTALING

Zoals deze voorbeelden laten zien worden delen van leue zeer regelmatig gebruikt aan het begin of einde van namen, die daar dan verschijnen als Je-, -ja of -a in het Nederlands. Het meest illustratieve voorbeeld wordt wel gevonden in de naam Jezus.

Toen een boodschapper Jozef vertelde dat hij het kind van Maria de naam "Jezus" zou moeten geven, legde hij dat als volgt uit: "Want Hij is het die zijn volk *zal redden* van hun zonden."(NBG). Het Griekse woord *redden* heeft hier *toekomende tijd* in zich, wat wordt aangegeven door de letter -s- in te voegen voor het einde, het zo makend tot ZAL-ZIJN-REDDENDE, zoals we kunnen zien in de sublinear van de Concordante Vertaling. Dit zou afdoende bewijs moeten zijn om ons onderzoek bij andere namen te waarborgen.

Een zeer opvallende bevestiging ligt in het feit dat de laatste -E, die het verleden moet aangeven, WAS, nooit wordt gebruikt in combinatie met andere namen. De reden lijkt duidelijk, want niemand heeft ooit gepre-existeerd zoals leue deed. In Openbaring, wanneer Zijn komst niet langer in de toekomst ligt, blijft Hij de Ene

Die *is* en *was*(Openb. 11:17; 16:5). Dit schijnt onze conclusie te bevestigen dat de *l* in *leue* staat voor de toekomst, en de laatste -E voor het *verleden*.

-IE en -IEU

ZAL-ZIJN en ZAL-ZIJN-DE

Er is nog een andere variatie in namen die zelden wordt herkend en begrepen. Naamseinden op -IE voegen *soms* de -u toe, wat resulteert in -IEU, ZAL-ZIJN-DE. In de Engelse vertalingen worden ze gewoonlijk niet onderscheiden. Een goed voorbeeld is Adonia. In het Hebreeuws wordt het gespeld als Adun-*ie*(1Kon. 1:5) en Adun-*ieu*(vers 8). Het eerste deel van de naam duidt Heer aan, de einden *zal-zijn* en *zal-zijn-de*. Toen hij net aan Davids zoon was gegeven was hij zonder twijfel te jong om de taak van een Heer uit te oefenen en de *u* werd niet toegevoegd totdat hij het kon. Toen hij opstond tegen David werd de U op sommige plaatsen toegevoegd, wat schijnt aan te geven dat hij zijn heerschappij aan het uitoefenen was, het in de praktijk bracht. Zoiets als dit schijnt de gedachte te zijn achter het zo af en toe toevoegen van de letter -U aan -IE namen, ze makend tot -IEU.

Tussen de opmerkelijke vondsten te Lachish waren stukken te vinden van aardewerk met daarop ingekraste mededelingen. Deze bevatten onder meer 22 namen, waarvan er 14 eindigden op -IEU. Geen enkele eindigde op -IE alleen. Deze mededelingen waren geschreven onder grote druk, daarom kan het zijn dat de -ING einden hieraan uitdrukking geven.

Zo mag -*sho-ieu* Redding-*zal-zijn-de* aangeven, dat wil zeggen: niet alleen als een abstract feit, maar in werkelijke uitvoering in het huidige gevaar, want deze mededelingen werden tijdens de gevechten verzonden. In de Schriften komen een behoorlijk aantal van de lange vorm van deze naam voor(Neh. 12:32).

IE..., OF ZAL-ZIJN

In het Engels(en Nederlands; vertaler) hebben de letters *leue* geen betekenis. Dit leidt tot een moeilijk probleem zodra delen er van worden toegevoegd aan een andere naam. Om maar een bekend voorbeeld te nemen: Zullen we "Jesaja" vertalen als *Redding-van-leu*, half Engels en half Hebreeuws, of maken we het helemaal Engels, HIJ ZAL-ZIJN-REDDENDE? De eerste versie faalt in het geven van het tijdselement, wat vast verbonden is met de Hebreeuwse naam. Hoewel de tweede versie wel de tijd geeft, toont ze geen enkel deel van de Naam. In andere namen is dit nog lastiger, omdat we vurig verlangen de Naam zowel als de tijd aan te geven. Zo is er Jeremia, wat *betekent* HIJ ZAL-ZIJN-verhogenDE, of Verhogend-is-leu. Het hoofdbezwaar tegen het laatste is dat het toegevoegde *is* de toekomstige tijd tegenspreekt, aangegeven door de Naam. Daar de Naam reeds duidelijk is in de letters in zulke namen, zal het de heiligen het beste helpen de betekenis zo hier en daar in de marge te geven.

WAAR IEUE VOORKOMT

leue komt niet voor in het eerste deel van Genesis, dat zich bezig houdt met schepping, maar verschijnt onmiddellijk wanneer het tweede deel van voortbrengen aanvangt. Dit toont aan dat hij niet betrokken is bij de materiële schepping, maar meer met de historische gebeurtenissen die verbonden zijn met de voortbrenging van de mens. De titel Alueïm was afdoende om de schepping op zich te dekken. Wanneer voortbrenging is toegevoegd, komt deze titel niet te vervallen, noch wordt ze vervangen door leue, maar lezen we altijd van leue Alueïm(KJAV Lord God) ten tijde dat Adam en Eva in de hof waren. Maar de slang gebruikte nooit leue bij zijn ontmoeting met Eva(Gen. 3:1,3,5), want zijn opdracht had alleen te maken met onderschikking. De taak van de Tegenstander is beperkt in tijd en zal verdwijnen zodra de Zoon allen heeft onderschikt aan de Vader.

ADNI IEUE

In meer dan 300 gevallen was het plan om in de KJAV leue als Heer(met kleine letters) te drukken niet haalbaar bevonden, want het werd voorafgegaan door het echte woord voor Heer. Er zou dan Heer HEER gestaan hebben. Maar men maakte de zaak erger door HEER te wijzigen in GOD! Is het dan niet beter om maar het Hebreeuws zelf te gebruiken, dan over te gaan op dit soort extremiteiten? Alsof kleine letters de *betekenis* van een woord veranderen! Met dit soort goochelarij onderging Zijn Naam een metamorphose naar Zijn titel, iets wat bij een heel ander denkpatroon hoort. Ze hadden al HEER God(leue Alueïm) gebruikt. Maar HEER GOD(Adni leue), wat hetzelfde is, behalve dan dat het met kleine letters wordt geschreven, staat voor een heel andere combinatie, iets wat de oppervlakkige lezer een heel misleidende indruk geeft. We hebben wel sympathie voor zulke pogingen om te onderscheiden waar verschil is, we hebben immers hetzelfde probleem, maar hopen het meer bevredigend op te lossen door het geïnspireerde Hebreeuws zelf te gebruiken.

IEUE EN ONDERSCHIKKERS

De relatie tussen de Naam en de titel kan heel eenvoudig worden gezien in de vaak terugkerende frase: leue *uw* Alueïm(de AV heeft dan: de Heer uw God). Er is slechts één leue, want *deze aanduiding werd nooit door een ander volk voor de Godheid gebruikt*. Maar er waren vele onderschikkers, zowel afgoden als mensen. Israëel beloofde trouw en onderschikking aan de Ene, leue, hoewel ze Hem vaak verlieten voor valse godheden. Al wat zij in deze moesten doen was ongehoorzaam zijn aan Zijn woorden. Dat leue, de Zal-zijnde-was, de ware Onderschikker is, is vol van betekenis. Andere goden komen van tijd tot tijd op en verdwijnen dan weer, maar leue is de *eonische* Onderschikker, Die tijdens *alle* eonen aanwezig is. Geen tijdelijke godheid zou de onderschikking van allen kunnen bereiken, iets dat het doel is van de Allerhoogste Onderschikker.

ZAL-ZIJN-de-WAS

Zoals we reeds lieten zien omvat de Naam leue het idee van Eén Die in de toekomst *zal zijn*(l...), in het heden *zijnde* (.eu.), en in het verleden *was*. Om al deze gedachten in een in de praktijk bruikbare vorm voor te stellen, hebben we de drie gedachten in een kort, gekoppeld, woord samengevat: ZAL-ZIJNde-WAS. Het ZAL stelt de toekomst voor, het ZIJN het heden, het "-de" de beweging, het is

voortgaand, en het WAS wijst naar het verleden. Zo'n soort instrument blijkt nodig te zijn om een hanteerbaar symbool te krijgen waarmee we het een zichtbare uitdrukking kunnen geven. Het heeft het voordeel dat het splitsbaar is, net als in het Hebreeuws, en de delen kunnen apart in het Engels worden gebruikt, net zoals in het Hebreeuws.

HET "-de"

De Naam leue is een werkwoordelijke, die in het Hebreeuws de -U-, dat "-de" betekent, *in* het woord. In het Engels zetten we het aan het einde. Als we het combineren met een werkwoord, zoals *redden*, zegt het geïnspireerde Grieks niet: *zal-zijnde-redden*, maar *ZAL-ZIJN-REDDENDE*(Matt. 1:21). Dit voorbeeld volgend zouden we Jehosafat (leu-shpht) moeten vertalen met: *HIJ-ZAL-ZIJN-OORDELENDE*, niet *HIJ-ZAL-ZIJNDE-OORDELEN*. Johannes zou dan zijn: (Johanan, Hebreeuws: leue-chnn) *HIJ-ZAL-ZIJN-GENADENDE*.

DE NAAM, Z'N TIJDSDELEN

Vele jaren heb ik gepuzzeld op de schijnbare tegenstelling of onverenigbare actie van de oude Israëlieten in verband met de Naam, leue. Ze durfden hem niet uit te spreken, want hij was veel te heilig om over de lippen van een sterveling te komen. Maar, tegelijkertijd, *leken* ze hem te schenden door het voortdurend gebruik van *delen* er van in hun namen, die toch vaak wél over hun lippen kwamen. Het raadsel werd pas opgelost toen ik de *betekenis* van de Naam ontdekte: *ZAL-ZIJNDE-WAS*. Als men *delen* hiervan toevoegt aan de belangrijkste stam, *beperkt* men de toepassing van hun namen tot de toekomst, precies zoals Zijn volledige Naam zijn invloed uitspreidt over alle eonische tijden. De essentie van Zijn Naam ligt hierin dat hij niet beperkt is tot een bepaalde tijd, maar in alle tijden bestaat. In tegenstelling hiermee waren de mensen uit de oude tijden tijdgebonden, waardoor ze niet de volledige Naam op zichzelf konden toepassen.

Hoe mooi het werkt wordt wel getoond door de naam van de apostel Johannes(Hij zal-zijn-genadende). Dit plaatst de vervulling van zijn bediening in de *toekomst*, en komt overeen met de vele bekendmakingen van een uitstel, al vanaf het prille begin, wanneer hij zijn verslag begint met:

"Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen."
(Joh. 1:11;NBG)

Maar we lezen verder:

"Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven;..... doch uit God geboren zijn."

(Joh. 1:12,..13;NBG)

Hun geloof gaf hen *het recht geboren te worden* samen met het volk, ten tijde dat Alueïm Zijn oordeel over Israël en de volkeren beëindigt, en Zijn Messias op aarde verschijnt om in de toekomst het koninkrijk van David en de verering van leue in Jeruzalem te herstellen.

JEHOVAH

Voor velen van ons heeft de naam "Jehovah", vanwege de banden die we er mee hebben, een heilige, majestueuze klank. We beseffen niet dat, ook in het Engels, dit een vorm van fonetisch modernisme is. De beginletter wordt in het oude Engels in het geheel niet gevonden. In de bak met drukletters, waarin de hoofdletters in alfabetische volgorde werden bewaard, lag de "J" achter de "Z", want ze werd aan de taal toegevoegd nadat de samenstelling al was gestandaardiseerd. Alle oude geschriften hebben een "I" in plaats van een "J". In de meeste continentale talen ontbreekt hij. Totdat men er aan is gewend, klinkt de *j* of *dg** klank barbaars, onmogelijk om op zichzelf gezongen te worden, terwijl een van de opmerkelijk eigenschappen van leue is dat alle klinkers op zich zingbaar zijn.

Maar het belangrijkste bezwaar tegen de titel "Jehovah" is wel dit: Hij is vrijwel *geheel* gebaseerd op de tradities van de rabbijnen uit de verstrooiing, haters van hun Messias, de geest van leue ontberend. *Zij veranderden vrijwel iedere letter!* We leggen geen nadruk op meer klank. We nemen het onszelf niet kwalijk dat we meer dan een halve eeuw "Jehovah" hebben gebruikt. Hij is zeker beter dan zowel betekenis als klank te verbergen door het weer te geven als HEER, met de foute klank *en de verkeerde betekenis*, en een valse veinzer voor de titel Heer(Adun). Maar bij het maken van een concordante versie kunnen we zo'n valkuil niet achterlaten in het pad van de nederige heilige, die zoekt naar goede kennis van de Godheid.

YAHWEH

Van de spelling "Yahweh" wordt vaak verondersteld dat het de correcte uitspraak geeft van leue. Maar ze is in het geheel niet gebaseerd op het geïnspireerde Origineel, maar op een vorm van het traditionele gebruik van punten door de Hebreeuwse rabbijnen uit de middeleeuwen, waarmee ze dat aanpasten om ze in overeenstemming te krijgen met hun verkeerd gebruik. Daar de letter "e" twee maal voorkomt, zou ze ook in beide gevallen hetzelfde moeten worden uitgesproken. De letter "a", uitgesproken als "ah", komt er niet in voor. leue zou moeten worden uitgesproken als *Yehweh*. We leggen hier niet de nadruk op, alleen is het ons gevraagd door hen die het doen. Er zat geleerdheid achter de Yahweh-uitspraak, maar nu bewijzen de oudste manuscripten, de Dode Zee rollen, heel duidelijk dat de punten, die deze uitspraak produceerden, niet geïnspireerd waren.

HEER EN MIJN HEER

Het gebruik van de titel Heer om te voorkomen dat men "leue" uitsprak, de heilige Naam, schiep een grote mate van verwarring, want de *werkelijke* titel is een ander woord, Adun. Om te beginnen is de Hebreeuwse titel, Adun, een nadrukkelijke vorm van de stam DN, die we vinden in woorden als *berechten* en *provincie*. Adun is een krachtige vorm, net als de A in Adam, die van nature past in zo'n verheven titel als heer. Aangezien een heer gewoonlijk een persoon was die bijzondere eer verdiende, werd die ook aan hem verleend door hen die aan hem onderschikt waren, als ze hun onderhorige plaats erkenden door te zeggen: "*Mijn heer*." Dit was ooit in het Engels een heel gewoon gebruik en duurt in sommige plaatsen ook nu

nog voort. Het Franse monsieur, mon-seigneur, betekent *mijn*-heer en wordt nu op allen toegepast. Wij kennen het in het beleefde: "Geachte heer" of "Mijn heer."

In de Schriften is deze titel (Aduni) te vinden in Sara's alleenspraak over Abraham: "*Mijn* heer is ook oud."(Gen. 18:12). Abraham zelf had het gebruikt toen Hij de Onderschikker toesprak: "Mijn Heer leue, wat zult Gij mij geven?"(Gen. 15:2). Hier heeft de KJAV LORD GOD, het *mijn* weglatend, en wordt men gedwongen GOD te gebruiken in plaats van leue! Dat is de verwarring die men krijgt als men het geïnspireerd Origineel verlaat, zelfs wanneer het voortkomt uit het lofwaardige verlangen Zijn Naam te heiligen. Wigram's concordantie verwacht de zaak nog verder door twee vormen te maken, één zonder het *mijn*(Adun) en één met *mijn*(Aduni), hoewel vele met *mijn* staan in de lijst zonder! Al deze verwarring wordt voorkomen door de concordante methode. De overstijgende genade van deze bediening stelt ons in staat zonder vrees of beven de heiligste Naam te gebruiken, want onze rechtvaardigheid hangt niet af van ons handelen, maar van het offer van Christus.

IEUE TEKSTEN

Hoewel veel van de passages waarin de naam leue wordt gebruikt veel welkom licht werpen op zijn betekenis, slagen de gebruikelijke vertalingen er niet in dat te doen. In Jesaja 26:4, bijvoorbeeld, vinden we leue twee maal, en ook de verkorte vorm, le(Zal-zijn). Dit komt volledig overeen met de profetie, want die legt de nadruk op de toekomst, maar laat het verleden er buiten. De A.V. vertaalt hier: "Vertrouwt in de HEER voor immer, want in de HEER JEHOVAH is een eeuwige kracht." Hier maakt men eerst van leue HEER, en bij de tweede maal JEHOVAH. Voor de verkorte vorm, le, gebruikt men opnieuw HEER. Het is te verwarrend om te proberen de Naam te bestuderen in deze vertaling.

De Revised Standard Version wijzigt dit in:

Vertrouwt op de HEER voor immer,

want de HEER GOD is een eeuwige rots"

Hier is de verwarring onthutsend, want le en leue worden nu beide met HEER vertaald, wat tot een heel andere categorie behoort, en GOD betekent Onderschikker en hoort in deze passage in het geheel niet thuis.

De Concordante Vertaling geeft het als volgt weer:

Vertrouwt in leue voor de toekomst van de toekomst [leue]Zal-zijn-de-was

Want in le leue is een eonische rots.[le]Zal-zijn.

In dit vers worden we opgeroepen in de Godheid te vertrouwen Die ten allen tijde het universum bestuurt, in het verleden en heden, maar speciaal in de toekomst, want daar ligt de meeste noodzaak om Hem te vertrouwen. De toekomst is verdeeld in een variëteit van eonen waarin grote veranderingen zullen plaatsvinden en waarvoor de mensheid terecht angst mag hebben. De laatste brand leidt tot een aparte en andere aarde, een nieuwe schepping. Dit mag zeer wel de toekomst van de toekomst worden genoemd, net zoals dit de eonen *van* de eonen zijn. De tweede regel, die de tijd-Naam van de Godheid in twee vormen bevat, is bijzonder interessant. Dit hele couplet heeft betrekking tot de tijd, eerst de toekomst van de toekomst en dan de overeenkomstige periode, de komende eonen. Het is goed en inderdaad noodzakelijk om ons vertrouwen te stellen in Eén

Die een verleden en heden heeft, want alleen door het geloof dat deze inspireren, zijn we voorbereid te geloven en in de toekomst Hem te vertrouwen. Maar het is le (ZAL-ZIJN), de Toekomstige, Die de onbeweegbare Rots zal zijn waarop Juda zal vertrouwen.

IEUE IN DE GRIEKSE GESCHRIFTEN

Een van de meest opmerkelijke kenmerken van latere onthulling voor een lezer van de Hebreeuwse Schriften is de vrijwel totale *afwezigheid* van de Naam der namen. Zelfs in de gedeelten gewijd aan het volk Israël en het komende koninkrijk op aarde, speciaal het boek Mattheüs, komt hij niet één maal voor. Zelfs in de citaten uit het Hebreeuws kunnen we hem niet vinden. Daar leue in het bijzonder de Alueim van Israël is(Ex. 5:1)en niet van Egypte of enig ander volk, hoeven we hem ook niet te verwachten in de geschriften van Paulus aan de volken. Pas aan het einde, wanneer we worden weggenomen, in geest, in de dag van de Heer, of leue, vinden we hem, inderdaad niet getranslitererd, maar vertaald als: "Die is en Die was en Die komende is"(Openb. 1.8) en ingekort tot "Die zijt en Die was"(Openb. 11:17 en 16:3) nadat Hij is gekomen.

TIJD IN HET "NIEUWE TESTAMENT"

Een opmerkelijk feit, waar gewoonlijk aan wordt voorbij gegaan, is dat de *tijd*, in verband met Israel en het komende koninkrijk, tijdelijk stil staat in de Griekse Schriften. De klok is gestopt. Het is pas wanneer de Naam leue weer verschijnt als "Die is en Die was en Die komende is"(Openb.1:8), de tijdnaam van de Godheid, dat de laatste heptade van Daniël's profetie van "de zeventig weken" begint en de tijd weer wordt geteld.

Het is goed te bedenken dat de berekening van de tijd in de Schriften behoorlijk verschilt van de seculiere chronologie. *leue* telde de tijd niet toen Zijn volk afvallig was of andere alueim diende. In de periode voorafgaande aan de profeet Samuel waren ze gedurende een totale periode van bijna honderd jaren onderhorig aan vijf verschillende volken. Deze perioden zijn weggelaten uit de Bijbelse chronologie. Ook later, vanaf het moment dat de Messias was afgesneden tot de zeventigste heptade van Daniël, nog in de toekomst, wordt de tijd niet toegepast.

Zo is het ook vandaag. Vanaf de tijd dat ze hun Christus kruisigden, tot de era van Zijn toorn, heeft de tijd stil gestaan. Er zijn slechts 490 telbare jaren vanaf de herbouw van Jeruzalem tot het koninkrijk van Christus(Dan. 9:25), dat nog steeds toekomstig is, hoewel er meer dan tweeduizend jaren aan de wereldse chronologie zijn toegevoegd. Theologisch is het onvergeeflijk deze jaren te tellen. Ze zouden buiten de kaften van de Bijbel moeten blijven, samen met de rest van de wereldse wijsheid, die niet telt.

Deze twee feiten, dat *de tijd-Naam leue niet voorkomt in het overgrote deel van de Griekse Schriften, en dat de tijd tijdelijk is stil gezet tijdens de huidige periode*, complementeren elkaar en ze zouden het ons allen makkelijk moeten maken te verstaan *waarom* de Naam niet wordt doorgegeven in de Griekse Schriften. In Israël stopte ze of stond ze op punt te stoppen, zodat leue niet langer hun Alueim kon zijn. Hoewel de verandering in de Septuagint naar Kurios, Heer of

Meester, niet een nauwkeurige weergave is van het Hebreeuws, paste het in het vooruitzien en voorzienigheid van God om de plaats van leue in te nemen tijdens hun tijdloze afvalligheid, en samengevoegd te worden in Heer, want Hij is Heer over allen (Hand. 10:36), zoals Petrus aan Cornelius vertelde toen de eerste vreemdeling werd toegestaan proseliet te worden in de ekklesia van het koninkrijk.

Aangezien we ons bevinden in een bedeling waarin tijd geen rol speelt, kunnen we geen "Getuigen voor *Jehovah*" zijn, zelfs niet als we vleeselijke Israëlieten zijn, want onze toekomst ligt niet in het koninkrijk op aarde, onder de zon, waar de tijd wordt berekend door de schaduw op een schaal. *Boven de zon* is onze plaats, te midden van de hemelingen, waar er geen weken, maanden of jaren zijn om rekening mee te houden. Alle tijdvoorspellingen in deze bedeling zijn in het verleden nutteloos en fout gebleken en zullen dat ook in de toekomst blijken te zijn. Laten we er voor oppassen!

**Denk er aan de de g in het Engels een heel andere klank heeft dan in het Nederlands. "DG" zal dan uitgesproken worden als ons "dzjee".*

Deel 5 - De ware drie-eenheden

"DE DRIE-EENHEID van de Godheid" is het meest mysterieuze raadsel in de christelijke theologie. Nee, niet in de *Schriften* of in het *Woord van God*, of in het *Origineel*, want daarin wordt het niet eens genoemd, hoewel de waarheid in verband met dit thema er wel in wordt uiteengezet. Zelfs de populaire KJAV zinspeelt nooit op een "Drie-eenheid". Ze gebruikt drie maal de term "Godheid", telkens voor een ander woord. Toch wordt een geloof dat deze onSchriftuurlijke term niet bevat als hoogst kettters en uiterst onchristelijk beschouwd! We hebben het bevel gekregen een patroon van gezonde woorden te hebben (2Tim. 1:13), maar toch zijn de belijdenissen van het Christendom deels samengesteld uit ongezonde woorden en zinsdelen, die tegengesteld zijn aan de waarheid die te vinden is in de geïnspireerde Originelen.

Er zijn echter zoveel drievoudige dingen in de *Schriften*, dat we zeer wel het gebruik van een beknopte en handige op hen zinspelende uitdrukking kunnen vergoelijken. We wensen niet de drie-eenheid te ontkennen, maar ze te illustreren en definiëren. Na het aanwijzen van de onjuiste kenmerken van de theologische Drie-eenheid van "Vader, Zoon en *Heilige Geest*, en "Een God voor wat betreft substantie, maar drie Personen" (Webster's woordenboek), hopen we aan te tonen dat de drie-eenheid die wordt aangegeven met de titel *Alueim* door vele stellige verklaringen wordt bevestigd en verder onderbouwd door een scala van voorbeelden in zowel de natuur als onthulling, die ons gegeven zijn om ons te helpen Gods middelen en methoden om het voortijdse doel van Zijn liefhebbend hart te begrijpen en op prijs stellen.

Dit artikel is grotendeels gebaseerd op de voorafgaande uiteenzettingen over de Naam en titel van de Godheid, waardoor veel noodzakelijkerwijs een herhaling zal zijn. We mogen van de lezer niet verlangen voortdurend terug te moeten zien op voorgaande verhandelingen, daarom zijn de daarin gestelde punten hier kort herhaald, waarbij de nadruk niet op bewijzen ligt, daar we er van uitgaan dat de student heeft begrepen wat hieraan vooraf ging. Maar we hopen dat deze inspanning zal helpen verder de feiten in onze gedachten vast te zetten, door het ware te vergelijken met het foute. De traditionele Drie-eenheid wordt op verschillende manieren uitgelegd, daarom moeten we deze ook bezien en hun onjuistheid aantonen. Daar de Hebreeuwse geschriften in deze ook onbetrouwbaar zijn, zijn we gedwongen terug te gaan naar het Origineel en de geïnspireerde titel zelf en de eigenlijke betekenis, en niet naar de populaire vervangingen; anders zou het onmogelijk zijn ons doel te bereiken.

In het Engels translitereren we de titels van de heidense godheden, zoals Jupiter, Zeus, Apollo en, uit het Hebreeuws, Moloch, Baäl etc... Niemand maakt hiertegen bezwaar. Ook zou niemand bezwaar moeten aantekenen tegen de Bijbel die de eigenlijke titel van de Onderschikkers met de drie verdelingen weergeeft, daar we in het Engels niets hebben dat ze beknopt kan uitdrukken. Het is van oneindig veel groter belang deze te kennen dan alle anderen tezamen.

DE WAARHEID GING AL VROEG VERLOREN

Het mag misschien vreemd lijken dat de grote waarheden die samengaan met de Onderschikkers, AL, Alue en Alueim, in de vroege dagen van de huidige bediening niet bekend waren en onderwezen werden. Maar ze werden wel degelijk begrepen en verwrongen sporen van de leer werden opgetekend in de geschriften uit de eerste twee eeuwen. Hieruit verstaan we dat sommigen leerden dat de Allerhoogste de wereld schiep door middel van de bedienende boodschappers en ze ook aan hen onderschikte. Aan het hoofd hiervan stelde Hij Zijn hoogste Vertegenwoordiger, de dichtst bij Hem zijnde, die Heer is van de Joodse natie. We kunnen in deze ruwe verklaringen nog flauwe afspiegelingen zien van de waarheden, maar ze werden spoedig ondergedompeld in valse filosofieën die geheel onafhankelijk van en tegengesteld aan de Schriften zijn en ook vandaag nog heersen.

Eén reden waarom de waarheid al zo vroeg verloren ging ligt in de tactieken van de Tegenstander, die probeert allen aan *zichzelf* te onderschikken. Zo gaat het vandaag nog. Het wordt gezien als het toppunt van ketterij als men de orthodoxe drie-eenheid afwijst, hoewel ze niet voorkomt in de goddelijke onthulling en tegenstellingen bevat die geen enkel gezond denkend mens mogelijk kan begrijpen of uitleggen. Ondanks dit alles zal de Tegenstander er op toezien dat ieder herstel van de waarheid met kracht zal worden bestreden, want men veronderstelt gewoonlijk dat een leer waar zo vele grote en goede mannen aan vasthouden eenvoudig niet fout *kán* zijn. Toen vroege gelovigen zich tegen Paulus' onderwijs keerden (2Tim. 1:15), werd de weg geopend voor een vloedgolf van valse filosofie, die duistere middeleeuwen bracht en slechts ten dele door de Reformatie uit de weg werd geruimd.

Historici vertellen ons dat de drie-eenheid, zoals die nu wordt verkondigd, in de eerste eeuw onbekend was, maar dat daarna heidense filosofie geleidelijk zich mengde in de Christelijke theologie, wat resulteerde in een berg geredetwist. Zulke vragen werden door bisschoppen beslist, die in concilies samen kwamen en belijdenissen samenstelden, buiten de Schrift om en daaraan tegengesteld. Het was gevaarlijk het daarmee oneens te zijn en vele ketteren, die de Schriften geloofden, betaalden ervoor met hun leven. Rond de vijfde eeuw werd een poging gedaan de Drie-eenheid met deze woorden te introduceren in de Schriften: "Want drie zijn er, die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord, en de Heilige Geest; en deze drie zijn een."(1Joh.5:17;NBG) Maar het bewijsmateriaal in de manuscripten is zo minimaal, dat we het uit de Concordante Vertaling hebben weggelaten.

HOE DE DRIE-EENHEID ONTSTOND

De eonische titel van de Godheid, AL, de Onderschikker, wordt in de schrift niet vaak gebruikt. Hij heeft veelal een toevoeging, -ue or de meervoudsvorm -ueïm. Hoewel de betekenis van deze vormen verloren ging, bleef het feit bestaan dat er drie *waren*. In de Griekse Schriften namen Vader en Zoon de plaats in van de eerste twee vormen. Daar de Vader en de Zoon "Personen" zijn en de leer van de "persoonlijkheid van de Heilige Geest" opkwam, ontstond geleidelijk een drie-eenheid van "Personen", zoals we die vandaag nog steeds kennen. Van hieruit *lijkt* het duidelijk dat de heilige geest een "Persoon" is, want hij is figuurlijk verpersoonlijkt. Dit is de voornaamste steun voor de drie-eenheid van drie "Personen" in één Godheid. We zullen dit later nog eens goed bekijken.

GOD DE VADER

Laat het goed begrepen zijn dat we van harte dat deel van de belijdenis ondersteunen dat wordt uitgedrukt in de geïnspireerde taal van de Schrift. We geloven in "Eén *God de Vader*, uit Wie alles is"(1Kor. 8:6). Maar we kunnen geen geïnspireerde gronden vinden voor *nóg* twee "Goden". Deze passage ontkent in feite dit deel van de belijdenis. De verwarring kan slechts worden opgehelderd als we de titel "God" vertalen en er *Onderschikker* voor in de plaats zetten, of *Plaats*er zoals in de geïnspireerde handschriften. Dan is het mogelijk slechts Eén Onderschikker te hebben, de Vader, *uit* Wie alles is, en een Ander, maar een *Naartoe*-Onderschikker, de Heer, Jezus Christus, *door* Wie alles is, tezamen met vele Naartoe-Onderschikkers, doorheen wie anderen ook worden onderschikt.

De drie-delige titels, AL, Alue en Alueïm, Onderschikker, Naartoe-Onderschikker en Naartoe-Onderschikkers, vormen samen de sleutel tot de *ware* drie-eenheid. Dit zeer opmerkelijke feit is vrijwel geheel ontsnapt aan de aandacht van het Christendom. Maar wat is het toepasselijk!! Titels worden gegeven om het karakter, de positie en activiteit aan te geven van hen op wie ze slaan. Deze trinitarische titel, in één woord van drie lettergrepen, omsluit de drie partijen die zich bezig houden met de kolossale taak van eonische onderschikking. Het verdeelt ze niet in Vader, Zoon en zonen, zoals in de overeenkomstige frase, maar herhaalt in ieder het leidende element, AL, waardoor we zien dat *één enkele geest* de werkzame kracht in allen is. Hier hebben we de ware drie-eenheid die de foutieve formules van het Christendom perfectioneerd. Ze is gebaseerd op de drie-voudige

eenheid die wordt voortgebracht door het bezit en de werkzaamheid van een enkele geest, die van AL, in Alue en Alueim.

DE FUNCTIE VAN HET VADERSCHAP

Mensen zijn meer begenadigd met goddelijke ontboezemingen dan welk ander van Gods schepselen dan ook. Niet alleen hebben we een speciaal geschreven onthulling, maar ook de schepping zelf is ontworpen om licht te doen schijnen op Zijn wegen. Vele generaties, en in het bijzonder het vaderschap, zijn bedoeld om ons de ware drie-eenheid van Vader, Zoon en zonen te leren. Dit is van dusdanig belang dat het in de menselijke ervaring keer op keer wordt herhaald. Hiervoor is de theologie volkomen blind en vervangt een Zoon van gelijke rang door een Geest die geen tegenhanger heeft in de natuur of onthulling. In de Schriften hebben we twee bijzondere voorbeelden: Adam, de vader van ons vlees, uit wie we allemaal zijn voortgekomen, en Abraham, de vader van de gelovigen. Om het geestelijk karakter van het goddelijk vaderschap te laten zien, had hij twee zonen, Ishmaël en Isaäk. De eerste staat voor onze relatie met Adam, de tweede staat voor het goddelijke zoonschap, speciaal de Zoon en Zijn offer.

God heeft ons genadig ontelbare voorbeelden gegeven van deze relatie binnen de mensheid en het wordt vaak uiteengezet en bediscussieerd in Zijn Woord. De traditionele Drie-eenheid ontkent het meest hiervan door de Zoon gelijk te maken aan de Vader, terwijl Hij Zelf zei: "De Vader is *groter* dan Ik"(Joh. 14:28). *Alles* is uit AL, de Vader, *niet* uit de Zoon, Die ook uit AL was, zoals Hij getuigde tot de Joden: "Want uit God ben ik voortgekomen en tot u gekomen"(Joh. 8:42; Proeve van Concordant vertalen). In plaats van dat het bewees dat Hij op gelijke hoogte stond met de Allerhoogste, is Zijn Zoonschap onweerlegbaar bewijs van het tegendeel. Voor ons is Hij het enig middel om de Vader waar te nemen. Maar een Beeld, hoewel gelijk aan het Origineel, is per definitie anders. Absoluut bewijs van Zijn ondergeschiktheid wordt ons gegeven bij de voleinding, wanneer, na het onderschikken van alle anderen aan de Onderschikker, Hij Zelf zal worden onderschikt(1Kor. 15:28). De Onderschikker zal dan Alles in allen zijn, de Zoon niet uitgezonderd.

"GOD, DE ZOON"

Dit is een puur menselijke uitvinding. Ze heeft nergens ook maar een enkele tegenhanger in de geïnspireerde tekst, nog in welke vertaling waarmee we bekend zijn dan ook. Het is een primitieve poging een grote en heerlijke waarheid te stellen, die een uitdrukking vindt in een veelvoud van wegen in het Woord, want de Zoon is het enig middel dat de mensheid heeft om de Vader te zien, te horen en waar te nemen. Hij is het Beeld en Uitdrukking of Woord, de Schittering van Zijn heerlijkheid; de Ene aan Wie AL, de Allerhoogste Onderschikker, de taak van het onderschikken van allen heeft opgedragen, waardoor Hij Naartoe-Onderschikker is. De term "God" is veel te wazig om een helder idee over te brengen van Zijn aandeel in het uitvoeren van de goddelijke doelstelling tijdens de eonen.

"GOD, DE HEILIGE GEEST"

"God is geest"(Joh. 4:24). De Schrift ondersteunt dit deel van de belijdenis volledig, *maar alleen als ze op zichzelf staat*. Toegevoegd aan *God de Vader* geeft het een verkeerde indruk, alsof de Vader niet ook geest zou zijn. Bij de verwekking van Christus vertelde de boodschapper aan Maria, Zijn moeder:

"Heilige Geest zal over u komen daarom zal ook De heilige Die verwekt wordt, Zoon van *God* genoemd worden."
(Luc. 1:35;proeve van concordant vertalen)

God, de Heilige Geest en *God, de Vader* zijn één! In het ene geval wordt de geest geïdentificeerd door Zijn *activiteit*, als de Plaatsers of Onderschikker, in het andere geval door Zijn vaderlijke verbindtenis met hen die Zijn geest hebben ontvangen.

DE GEEST VAN DE MENSHEID

God heeft de mensheid een geest gegeven, zodat we vertrouwd kunnen worden met wat menselijk is. Op die manier heeft Hij ook een speciale maat van Zijn eigen geest gegeven aan hen die geloven, opdat zij de dingen van God mogen waarnemen(1Kor.2:10-13). Dit zijn parallellen op verschillende niveaus, maar ze functioneren op vrijwel dezelfde manier. Dit zou ons zeer moeten helpen in het verstaan van de relatie van de heilige geest tot de Vader, de Zoon en de heiligen. De eerste mens werd tot leven gebracht door hem de adem des levens in zijn neusgaten te blazen. Dit wordt in praktische termen uitgedrukt, waardoor we het kunnen begrijpen. Maar alle leven is gebaseerd op geest, en dat is meervoud om aan te tonen dat het toepasbaar is op alle menselijk leven. Sindsdien hebben vele mensen dit leven en de geest van de mensheid ontvangen. Zo is het ook met de heilige geest die aan de Zoon werd gegeven. Ook Hij ademde op Zijn discipelen en zei: "Ontvangt heilige geest"(Joh. 21:22). Dit is een inwonende kracht ten behoeve van leven in-, dienst aan- en kennis van God.

Net zoals het bezit van dezelfde geest mensen dichter naar elkaar trekt in banden van wederzijdse achting, zo is het bezit van dezelfde heilige geest de liefdesband die de Vader met de Zoon verbindt en hen beide met de heiligen. De geest is niet een andere persoonlijkheid die met de anderen in competitie is om onze gunst, maar het kanaal waardoor Zijn genegenheid vloeit. Zonder deze kunnen we Hem niet kennen, en daarom niet op prijs stellen, en nog minder: liefhebben, Die zo veel liefde over ons uitstort. Mensen zijn zo hulpeloos dat zelfs wanneer zij de Vader en Diens eniggeboren Zoon met hun eigen ogen zouden zien en Zijn woorden met hun natuurlijke oren zouden horen, ze Hem niet zouden kennen. Er was een onthulling van de Vader aan Petrus nodig, doorheen heilige geest, om hem Christus te doen belijden als de Zoon van de levende God.

DE DRIE "PERSONEN"

Hoe komt het dat zelfs zij die er op staan geen woorden te gebruiken die 's-mensens wijsheid leren, maar die door de Heilige Geest worden geleerd in andere thema's(1Kor. 4:13), ons proberen te dwingen juist het omgekeerde te doen als het over de "Heilige Drie-eenheid" gaat? Is dit niet de hoogste van alle waarheden, waar menselijke wijsheid buitengewoon hulpeloos en gevaarlijk is en deze geïnspireerde vermaning absoluut noodzakelijk is als we de waarheid wensen?

Het woord "persoon" is in de KJAV de taalkundige weergave van zeven verschillende Hebreeuwse woorden. Dientengevolge heeft het alle onderscheiden definitie in de Bijbel verloren. Het wordt gebruikt voor *mens*(adm), voor *man*, niet voor een vrouw(aish), voor *sterveling*, voor *bezitter*(bol), voor *ten dode gedoemd*(mthim), voor *ziel*(npsh) en voor *ziel van een mens*(npsh adm). In de Griekse Schriften wordt het gebruikt voor *gezicht*(prosopon) en *veronderstelling*(Hebr 1:3). Deze laatste is de enige plaats waar het voor de Godheid wordt gebruikt. De Concordante Vertaling gebruikt het taalkundig voor *mens*, maar nooit voor de Godheid. Geen bij ons bekende vertaling gebruikt het ooit voor de goddelijke geest. Een mens kan een persoon zijn, maar als zodanig is hij gebonden aan één lichaam in één plaats, terwijl de goddelijke geest in ontelbare lichamen aanwezig is, overal en ten allen tijde. Het woord persoon is hier volkomen ontoereikend, ook al is God de meest intense Persoonlijkheid in het universum.

"Eén God in drie personen", samengesteld uit "God de Vader en God de Zoon en God de Heilige Geest", is een formule die allen kunnen herhalen, maar niemand kan begrijpen, want God Zelf IS geest, en een andere Geest naast Hem zorgt tenminste voor twee Goden. Maar de *ene* allerhoogste geest is zowel inwonend in de Zoon als in de zonen, of op een andere manier uitgedrukt: één Onderschikker, AL, manifesteert Zich doorheen Alue en al de Alueïm, de Naartoe-Onderschikkers; dit zou ons altijd moeten aanspreken, want we weten dat Hij in de Zoon is(Joh. 14.10) en wij ervaren Zijn inwoning in onszelf.

Drie *Personen* zouden niet een drie-*eenheid* vormen, maar een *troika*, een driemanschap, wat gewoonlijk leidt tot *oneinigheid* en twist, een zeer instabiele vorm van autoriteit of soevereiniteit. Voor ons is er *Eén* Onderschikker of Plaatser, *uit* Wie alles is, en *Eén* Heer, *door* Wie alles is(1Kor. 8:6), en vele Naartoe-Onderschikkers, doorheen wie Zij opereren.

De reden waarom AL en Alue en Alueïm allen één stam hebben (AL) en één betekenis, Onderschikker, is dat de geest in hen allen dezelfde is. Hij kan in allen "de geest van AL" genoemd worden. Bij iedere handeling zouden zij gecontroleerd moeten worden door dezelfde geest. Hij zorgde ervoor dat de Zoon de wil deed van Zijn Vader en beïnvloedt de handelingen van de zonen. Dit is de *eenheid* van de geest. Zo is dat ook bij de leden van Christus' geestelijk lichaam, zodat alle leden onderschikt zijn aan het Hoofd. Daar het nu een bedeling van geest is en we in één lichaam verenigd zijn door een geestelijke band, zouden we meer in staat moeten zijn dit te vatten dan anderen.

Deze geest zal tijdens de eonen der eonen in Israel opereren en ook in de volkeren en zal allen verenigen bij de voleinding.

Daar we zelf een geest hebben, hoewel we zelf geen geest zijn, zou het ons moeten helpen een weinig te zien van wat het betekent geest te zijn. Paulus was, hoewel in zijn lichaam elders, was *in geest* in Korinthe (1Kor. 5:3). Maar hij was er niet persoonlijk, want dit vereist de aanwezigheid van zijn lichaam. Maar zijn geestelijke persoonlijkheid was zonder twijfel in Korinthe aanwezig en beïnvloedde de Korinthiërs in hun gedrag. Maar dit zijn slechts vage afspiegelingen van de goddelijke geest, die tegelijkertijd zowel in Paulus als in de Korinthiërs aanwezig kon zijn, en ook in alle anderen die deelgenoot zijn van deze geest.

Misschien is wel de beste test die ons is gegeven om vast te stellen of de geest, net als de Zoon, een Persoon is, te vinden in de belofte die Hij aan Zijn discipelen gaf, dat Hij een andere Trooster zou zenden die Zijn plaats zou waarnemen gedurende de tijd dat Hij niet langer Zelf in hun midden zou zijn. Dit, zei Hij, zou de geest der waarheid zijn (Joh. 14:16). Hij vernieuwde Zijn belofte nadat Hij uit de dood was opgestaan en vertelde hen dat deze heilige geest hen zou dopen en hen kracht zou geven. Het feit dat Hij deze geest een "Trooster" noemde wordt gewoonlijk aangewend om zijn "persoonlijkheid" te bewijzen. Maar kwam er een "Persoon"? Kwam er een verheven persoon de kamer binnen om de plaats in te nemen van Jezus en hen door Zijn aanwezigheid kracht te geven voor hun dienstbetoon? In het geheel niet! De enige materiële gewaarwording was een geluid en een windstoot en vurige tongen. Toen werden ze *gevuld* met heilige geest. Geen enkel "Persoon" kan dit doen. Wat een heldere en overtuigende demonstratie was dit dat het hier *niet* gaat om een Persoon, maar om een *kracht!* (Hand. 1:7,8; 2:1-4). Daarom kan hij ook in ons inwonen.

Het gebruik van het woord "Persoon" voor de Onderschikker, of voor Zijn heilige geest, is verwarrend, tegenstrijdig en misleidend. Zijn geest werd aan Zijn Zoon gegeven, Jezus Christus, Eén Persoon, en doorgegeven aan alle heiligen, die vele personen zijn. Zijn geest is verdeeld over velen en verenigt een menigte van personen. Hij is de onmisbare band die hen verbindt met de andere leden van Christus' geestelijk lichaam. Op den duur zal hij allen in één familie tezamen brengen, als allen onderschikt zijn en God Alles wordt in hen.

Omdat Christus Jezus, onze Heer, een zichtbaar lichaam heeft en daarom een "Persoon" is, kan Hij, net als Paulus, nu alleen *in geest* bij ons zijn. Dit echter kan ons niet geheel bevredigen, daarom verlangen we naar Zijn persoonlijke aanwezigheid in de lucht, en zien we er naar uit daar bij Hem te zijn. We zullen de Vader alleen in de Zoon zien. Hij zei tegen Filippus: ""Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien" (Joh. 14:9; NBG). De heilige geest die Hij zond, de geest der waarheid (Joh. 14:17; 15:26; 16:13), heeft zich nooit "persoonlijk" laten zien.

GEESTELIJKE EENHEID

Eenheid is gemaakt door geest. Een vader geeft iets van zijn leven, zijn geest, door aan zijn zonen, in het bijzonder aan zijn eerstgeborene. Dit is het fysieke feit dat zit achter de stijlfiguur van de ware drie-eenheid.: Vader, Zoon en zonen. Onze Heer gaf hieraan uiting toen Hij zei: "Ik en de Vader zijn één" (Joh. 10:30). Dit is een eenheid die niet te danken is aan Zijn fysieke afstamming van David via Maria, Zijn moeder, maar door Zijn verwekking door heilige geest, de *kracht* van de Allerhoogste (Luc. 1:35). Dit toont duidelijk de spirituele basis aan van deze eenheid met God. Hij nam deel aan Zijn Vaders geest, dus hadden ze dezelfde geest, op een manier en hoeveelheid zoals geen mens die ooit heeft gehad. Maar dit maakte hen zeker geen gelijken! De grootste heerlijkheid van de Zoon is Zijn volledige onderschikking aan de Vader, bij de voleinding.

De geïnspireerde Schriften bevatten vele types van de ware drie-eenheid, maar zelfs *geen spoor* van de traditionele leer. Zelfs de natuur heeft voorbeelden die het drievoudig karakter van het goddelijk handelen laten zien. Daar alle schepping en onthulling primair betrokken is op het onthullen van de Allerhoogste, zou dit

afdoende moeten zijn. Een blik op een paar van deze types zou onze bevindingen volledig moeten bevestigen. Het is duidelijk dat ieder mens drie-delig is in zijn samenstelling. Het volk Israël, dat het middel is om andere volken te onderschikken, begon met een dramatische presentatie van deze waarheid. De symbolen van goddelijke verering in Israël zijn voornamelijk drievoudig. Het koninkrijk had drie soorten onderschikkers. Zelfs de onderschikking van de hemelingen zal door AL worden volbracht, doorheen Alue en Zijn medewerkers, dat wil zeggen: door God, doorheen Christus en de leden van Zijn lichaam. Het geestelijk oog ziet overal types van de ware drie-eenheid.

WORTEL, STAM EN TAKKEN

De relatie van AL tot Alue en Alueïm kan men vergelijken met levende aardse vormen zoals planten, die een wortel, stam en takken hebben. Deze hebben allen hetzelfde leven, net zoals alle Onderschikkers slechts één geest hebben. Alle leven komt uit de Wortel, die staat voor AL, de verborgen bron van alle goddelijke vitaliteit. Dit is onzichtbaar, totdat het in de Stam tevoorschijn komt. De Stam staat voor Alue, de Zoon, *door* Wie alle leven naar de takken vloeit.

Takken	<i>Ontvangers</i> van leven (zichtbaar)
Stam	<i>Doorgever</i> van leven (zichtbaar)
Wortel	<i>Bron</i> van leven (onzichtbaar)

Takken zijn er vele, maar ze zijn absoluut afhankelijk van de Wortel en de Stam voor alle levenskracht die ze bezitten. Dit is uiteraard een gelijkenis en is alleen maar illustratief. Maar ook de Schrift gebruikt een deel hiervan in de gelijkenis van de wijnrank (Joh. 2:8). Wij hebben ze slechts uitvergroot door de Wortel erbij te betrekken en hebben het toegepast op allen die het leven van God hebben ontvangen.

MENSELIJK DRIEVOUDIGHEID

De mensheid, de onderschikker op aarde, is gemaakt naar zijn Onderschikker, met drie onderscheiden delen: geest, ziel en stof. De Allerhoogste Onderschikker in ieder mens is de geest, die geen zichtbare of tastbare vorm of substantie heeft. Ons leven en onze gedachten hangen af van een nooit geziene, nooit gehoorde kracht. Dit komt overeen met AL. Ons bewustzijn en waarnemen echter, roepen om een ander tussenliggend element: het bloed, dat is samengesteld uit zowel lucht als voedsel. Dit lijkt op Alue, met de geest van AL, maar een stoffelijk lichaam. Net zoals wij AL niet kunnen zien of horen zonder Alue, zo kunnen wij ons niet van iets bewust zijn zonder het bloed. Het derde element is stof van de grond, waaruit het lichaam van vlees is gevormd en dat wordt overheerst door zowel de geest als de ziel. Het bestaat uit vele delen en komt overeen met de Alueïm. Deze gelijkenis met de Onderschikker is bedoeld om ons te helpen de goddelijke drie-eenheid te verstaan, in het bijzonder de hoge positie van de geest op het gebied van onderschikking.

Niet alleen zien we dit plaatje in ieder persoon, het kan ook worden gezien in het heersen van de mensheid over de lagere vormen. Het uitoefenen van onderschikking in dit lagere terrein zou ons zeer moeten helpen in het verstaan van het hogere. De Allerhoogste Onderschikker maakte het menselijk ras de onderschikker van alle zielse leven op aarde, net zoals Hij allen ondergeschikt maakte aan Zijn Zoon(Kol. 1:14-16). Zo wordt Adam stilzwijgend de zoon van God genoemd, net zoals Jezus de zoon van Jozef was(Luc. 3:23,28), dus komt hij overeen met de Naartoe-Onderschikker. Later werd dit onderschikken doorgegeven aan Adam's zonen, zodat de dierschepping nu ondergeschikt is aan de gehele mensheid. Op deze manier hebben we voortdurend een ander type van de drie-eenheid voor ons op een terrein dat we kunnen zien en begrijpen.

UW TROON, O GOD

De heerlijkheden van Gods Zoon in relatie tot het Hebreeuwse volk worden volledig uiteen gezet in het begin van de brief aan de Hebreeën. Hij wordt vergeleken met boodschappers, door wie God tot hun voorvaderen had gesproken. Hij is beter dan zij, omdat Hij Zijn Zoon is, Zijn Eerstgeborene(Hebr. 1:5,6). God, Zijn God, zalfde Hem met de olie van jubelende vreugde te midden van zijn deelgenoten(9). Maar we lezen hier ook dat God Hem aansprak als "God"(8). God kan niet Zelf Zijn Zoon zijn. Als we nu naar het Hebreeuws gaan(Psalm 45:6), zou er letterlijk staan: "Uw troon van Alueïm[Naartoe-Onderschikkers]". Dit klopt met de feiten. Zijn regering zal berusten op Zijn "deelgenoten"(9), de apostelen en anderen die Hij kiest. En dit zal ook na het Millennium doorgaan, tijdens de laatste aion, tot aan de voleinding! Citaten uit Hebreeën maken geen onderscheid tussen de vormen van AL. In vers negen staat er: "Gij zijt gezegend door Alueïm, Uw Alueï."

HET DRIEVOUDIGE HEILIGDOM

De heiligdommen in Israël voorafschaduwden drie niveaus van nabijheid tot de Godheid. Er waren drie plaatsen: het Heilige der Heiligen, het Heilige en de voorhof. Deze hadden drie doorgangen: de brede poort naar de voorhof, de smallere maar hogere poort naar het Heilige, en het binnenste gordijn voor het Heilige der Heiligen. Daar dit gaat over aanbidding, en niet over onderschikking, is de parallel niet perfect, maar het is weer een voorbeeld van drievoud.

AL-- Onderschikker	Heilige der Heiligen	Hogepriester
--UE Naartoe- Onderschikker	Het Heilige	Priester
-IM Onderschikker	Altaar Wasbekken Voorhof	Leviëten

De overeenkomst tussen de Aanwezigheid boven de Ark van het Verbond in het Heilige der Heiligen en AL, de onwaarneembare Onderschikker, is eenvoudig waar te nemen. Zo stellen ook alle voorwerpen in het Heilige het Licht der Wereld voor, het Brood des Levens en Degene Die alleen de aanvaardbare wierook aandraagt

voor de aanbidding. Daar alle diensten opgedragen worden aan AL, achter het gordijn, mag dit ons weer doen denken aan Alue, de Naartoe-Underschikker. Buiten de Tabernakel, in de voorhof, komen de zonde-offers en het wasbekken, sprekend van de noodzaak van een offer en een voortdurende reiniging, overeen met de zondaren die in Zijn dienst zijn en die Naartoe-Underschikkers zijn, de Alueim, want van hen waren er heel veel.

DE ONDERSCHIKKING VAN DE VOLKEREN

Israël is het gekozen instrument om de volkeren te onderschikken. Op den duur zullen, onder de Messias, ze allen onderschikt worden. De eerste natie die werd gedwongen hen te gehoorzamen was Egypte, bij hun prille begin. Dit geeft ons ook een goed beeld van hoe het later zal gebeuren. Mozes en Aäron werden onderschikkers genoemd (alueim; AV heeft hier "een god"-Ex.7.1). Zoals leue niet direct tot de volkeren sprak, zo sprak ook Mozes niet tot Farao, maar sprak hij via Aäron, zijn profeet. Op deze manier vormen hij, Aäron en het volk een drie-eenheid door wie Egypte werd gedwongen het volk te laten gaan. Zo zal het ook in de eonen der eonen zijn. Door middel van hun Messias zal Israël de volkeren onderschikken aan leue, volkomen overeenkomstig de drievoudige titel van de Godheid.

In het komende koninkrijk, wanneer Christus Zijn afsluitende taak als Naartoe-Underschikker van de volkeren zal beginnen, zal de drievoudige verdeling van onderschikking duidelijk aanwezig zijn. De heerlijkheid van de AL van Israel zal het zichtbare teken zijn van de goddelijke aanwezigheid. Christus, de Naartoe-Underschikker, zal op de troon zitten en Hij zal tijdens de eon heersen door middel van Zijn apostelen en andere Naartoe-Underschikkers. Zij die Hem trouw zijn regeren met Hem (Openb. 20:4), niet alleen tijdens de duizend jaren, maar tijdens de eonen der eonen (Openb. 22:5), totdat allen bij de voleinding aan AL onderschikt zijn.

HEMELSE ONDERSCHIKKING

Ook de onderschikking van de hemelingen wordt bereikt door een drie-eenheid, samengesteld door AL, Christus en de leden van Zijn geestelijk lichaam. De heiligen zullen de engelen (of: boodschappers) oordelen (1 Kor. 6:1-3). Zelfs Satan, de leider van de oppositie, zal onder onze voeten vertreden worden (Rom. 16:20). Ons gebied ligt onlosmakelijk in de hemelen (Filip. 3:20), niet op aarde. Door hen die het dichtst aan Hem zijn verbonden, Zijn lichaam en Zijn bruid, zal Christus zowel de hemel als de aarde onder volledige controle van de Allerhoogste Underschikker brengen, opdat het één omvangrijke familie van zonen zal worden, beheerst door zoonse afhankelijkheid aan de Vader.

Het belangrijke punt dat we in al deze drie-eenheden van onderschikkers moeten waarnemen is dit: dat ze in volkomen harmonie zijn met de ware drie-eenheid, aangegeven door Al-u-e-im, en dat *geen* van deze overeenkomt met de theologische "drie Personen van *gelijke* macht en heerlijkheid." In alle Schriftuurlijke voorbeelden van goddelijke heerschappij is er altijd maar *één* aan het hoofd.

EEN BESLISSEND VERSCHIL

Het beslissende verschil tussen de ware en de foutieve drie-eenheid is dat God ons vele illustraties in Zijn Woord en in Zijn wereld heeft gegeven over de ware, om ons zo te helpen het te begrijpen, maar nergens vinden we een voorbeeld van de foutieve. Onderschikking is altijd verdeeld onder drie *ongelijke* onderschikkers, nooit in een troika van gelijke rang.

Bij de voleinding heeft de traditionele drie-eenheid van drie Personen van gelijke rang in het geheel geen plaats. Daar heeft de Zoon allen onderschikt door hen de geest toe te delen en Hij Zelf is onderschikt aan God, opdat de Allerhoogste alleen Alles in *allen* moge zijn(1Kor. 15:24-28). Allen zijn uit Hem voortgekomen. Hij besluit allen onder ongehoorzaamheid, opdat Hij over allen genadevol kan zijn(Rom. 11:19-36). Dan zullen *allen* voor Hem zijn.

Hem zij de glorie voor de eonen en verder! Amen!

EINDE